

ช้อนเงา ปรารถนา

ใครว่าความปรารถนา
มิใช่จุดเริ่มต้นของความรัก

นิลรตา

เวลาสายในท่าอากาศยานนานาชาติสุวรรณภูมิที่โอ้อ่ากว้างขวางแห่งนี้เต็มไปด้วยผู้คนนับพัน ทั้งเจ้าหน้าที่ภาคพื้นดินที่ให้บริการในส่วนต่างๆ นักท่องเที่ยว นักธุรกิจ รวมไปถึงผู้ที่มารอรับและส่งผู้โดยสาร ทำให้ความใหญ่โตของสถานที่กลับดูคับแคบไปถนัดตา

ในผู้คนมากมายเหล่านั้นก็มีหญิงสาวคนหนึ่งกำลังยืนคอยใครบางคนด้วยท่าทางกระวนกระวายอยู่ภายในอาคารผู้โดยสารขาเข้า เนื่องจากเลยเวลาที่เที่ยวบินเข้ามาพอสมควรแล้ว และอีกไม่นานก็จะถึงเวลาเที่ยวบินที่เธอต้องเดินทางต่อไปพร้อมบุคคลผู้นั้นด้วย

เส้นผมสีน้ำตาลเข้มยาวเกือบถึงเอวคอดถูกรวบเป็นหางม้าสูงเผยให้เห็นใบหน้านวลกระจ่างราวกับเด็กสาววัยอุดมศึกษา แต่การแต่งตัวนั้นดูเป็นผู้ใหญ่ ด้วยเสื้อเชิ้ตแขนห้าส่วนทรงเข้ารูปสีฟ้าสเทลซึ่งเข้ากันได้ดีกับกางเกงผ้าขายาวสีดำและรองเท้าส้นสูงสามนิ้ว ช่วยให้ร่างเล็กดูโปร่งระหงขึ้นอีกมาก

หญิงสาวขมวดคิ้วอย่างหงุดหงิด ยึดคอชะเง้อมองไปยังกลุ่มคนหลากหลายเชื้อชาติเบื้องหน้า ก่อนก้มมองที่นาฬิกาข้อมือเป็นครั้งที่หก ในขณะที่มืออีกข้างยังถือป้ายกระดานขนาดใหญ่ซึ่งพิมพ์ชื่อสกุลบุคคลที่เธอมารอรับตลอดเวลา

“ซ้ำจริง”

เธอก็ม้วนหน้าพิมพ์ทำท่ามกลางความสับสนวุ่นวายและเสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแจจนฟังไม่ได้ศัพท์ของผู้คนรอบกาย

ทันใดนั้นเอง สายตาที่ว่องไวก็สังเกตเห็นปลายรองเท้าหนังสีน้ำตาลเข้มเป็นมันปลาบของผู้ชายคู่หนึ่งมาหยุดอยู่ตรงหน้า ใบหน้ารูปไข่สวยหวานเงยขึ้นทันควันพร้อมกับที่ความขุ่นเคืองทั้งหมดถูกเก็บซ่อนไว้อย่างมิดชิดภายใต้รอยยิ้มเป็นมิตร สิ่งที่อยู่ในสายตาคือปลายคางบุ่มที่เต็มไปด้วยไรเคราเขียวจางของอีกฝ่ายเท่านั้น

หญิงสาวมองสูงขึ้นอีกจนพบกับใบหน้าของลูกค้าคนสำคัญที่ดวงตาถูกซ่อนอยู่ภายใต้แว่นกันแดดเคลือบปรอทที่ยึดตั้ง ยื่นมือเล็กออกไปเพื่อทักทายตามมารยาทสากลพร้อมกับที่ริมฝีปากบางเอ่ยด้วยภาษาอิตาเลียซัดถ้อยซัดคำ

“สวัสดีค่ะ คุณคือเชญอรรินเซนโซ อัลวิซิโอ ไซ้ใหม่คะ” หญิงสาวทักทายคนตัวโตที่เดินมาหยุดยืนตรงหน้าอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสราวกับว่าก่อนหน้านี้เธอไม่ได้หงุดหงิดเลยแม้แต่น้อย

“ฉัน นิชา วัฒนเมธา ค่ะ”

ชายหนุ่มเจ้าของชื่อกวาดตามองคนพูดตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าอย่างรวดเร็วก่อนที่เขาจะถอดแว่นกันแดดออกเผยให้เห็นดวงตาสีเขียวอ่อนอมน้ำตาล หรือเรียกอีกอย่างว่าสีเฮเซล คิ้วดกหนาเหนือกรอบตาสีกลมมุ่นด้วยความไม่พอใจเมื่อได้เห็นใบหน้าที่แต่งแต้มเครื่องสำอางเพียงเล็กน้อยอย่างเต็มตา

เขาไม่ใส่ใจจะยื่นมือไปจับทักทาย กลับแบมือใหญ่ตรงหน้าคนตัวเล็ก ก่อเสียงเสียงเรียบนิ่ง

“บัตรประชาชน”

“คะ?” นิชายิ้มค้าง หลุดคำอย่างประหลาดใจ แกว่งตาเต็มไปด้วยคำถามที่ผุดขึ้นกะทันหัน

“ผมขออุบัตถ์ประชาชนของคุณหน่อย เร็วๆ เข้า”

ชายหนุ่มเอ่ยช้าลงเพราะคิดว่าอีกฝ่ายฟังไม่ทัน แต่ก็เร่งรัดหัวนๆ ในตอนท้ายด้วยท่าทีวางอำนาจจนคนที่งุนงงเมื่อครู่เริ่มหงุดหงิดขึ้นมา อีกระลอก ทว่าหญิงสาวก็ยอมล้างมือเข้าไปในกระเป๋าสะพายที่คล้องไหล่ซ้าย ดึงกระเป๋าสเงินใบยาวออกมาหยิบสิ่งที่เขาต้องการส่งให้แต่โดยดี

วินเซนโซ่วัดสายตามองบัตถ์แข็งใบเล็กในมือ ก่อนมองใบหน้าอ่อนใสสลบกันอยู่สองสามครั้งจนคนถูกพิจารณาอย่างโจ่งแจ้งต้องท่องยุบหนอพองพองในใจ เพื่อข่มอารมณ์ที่พลุ่งพล่านขึ้นเรื่อยๆ เนื่องด้วยดวงตาสีสวยคู่นั้นฉายแววเคลือบแคลงแบบที่เจ้าตัวไม่คิดปิดบังเพื่อรักษามารยาทแม้แต่น้อย ไม่นานเขาก็ยื่นบัตถ์คืนให้เจ้าของที่รับไปเก็บอย่างรวดเร็ว

คิ้วเข้มที่ขมวดมุ่นค่อยคลายออก ชายหนุ่มมีสีหน้าดีขึ้นหลังจากได้เห็นหลักฐานยืนยันว่าคนตัวเล็กตรงหน้าจะมีอายุครบยี่สิบห้าปีเต็มในอีกไม่กี่เดือนนับจากนี้ ไม่ใช่อายุยังไม่ถึงยี่สิบปีอย่างที่เขาคิดเข้าไปในตอนแรก ออกจะเชื่อคำพูดของเพื่อนสนิทที่บอกว่าสาวเอเชียมักมีใบหน้าอ่อนเยาว์กว่าอายุจริงขึ้นมาเมื่อได้เห็นกับตาตัวเองอย่างนี้น้ำเสียงที่เอ่ยออกไปจึงไม่ห้วนสั้นเหมือนก่อนหน้า

“สวัสดี ณิชชา”

“นี่คือคำทักทายที่ถูกต้อง”

หญิงสาวยิ้มหวานรับทั้งที่ในใจกระแหนะกระแหนคนตรงหน้าไปเรียบร้อยแล้ว เหลือบตามองนาฬิกาข้อมืออีกครั้ง เวลาที่เหลืออยู่จะเฉียดฉิวและเสี่ยงกับการตกเครื่องเหลือเกิน

“เราจะไปกันเลยไหมคะ”

“ไปสิ”

วินเซนโซ่รับค้ำจ่ายดาบก่อนสวมแว่นกันแดดตามเดิม แล้วลาก

กระเป๋าดำเดินทางนำไปอย่างไม่มีพิธีรีตอง

ขายาวๆ ของชายหนุ่มทำให้หญิงสาวต้องชวยเท้าถีบแทบกลายเป็นวิ่งทั้งๆ ที่กำลังสวมรองเท้าส้นสูงและลากกระเป๋าเดินทางใบโตแถมบนไหล่ยังมีกระเป๋าสะพายอยู่อีกใบ นิษาคัดฟันกรอดมองแผ่นหลังกว้างในเสื้อเชิ้ตสีเข้มอย่างขุ่นใจ ดูเหมือนว่าใบหน้าอันหล่อเหลาของชายหนุ่มจะไม่ได้เป็นเครื่องรับประกันว่าเขาจะมีมารยาทดีเหมือนหน้าตาเลย

ระหว่างที่เธอกำลังตั้งหน้าตั้งตาเร่งฝีเท้าให้ทันคนขายาวพร้อมทั้งก่นด่าเขาในใจไปด้วย จู่ๆ วินเซนโซก็หยุดกึกแล้วหมุนตัวกลับมากะทันหัน จนคนตัวเล็กที่ชะลอไม่ทันชนโครมเข้ากับแผงอกแข็งๆ ทันที หญิงสาวเสียหลักก้าวถอยหลังเพราะแรงปะทะ แต่มือใหญ่ของชายหนุ่มก็คว้าไว้ได้ทัน เธอจึงไม่ต้องเจ็บตัวซ้ำสองจากการล้มกระแทกพื้น

“โอ๊ย...” นิษานิ้วหน้า ยกมือข้างหนึ่งกุมจมูกกลางส่งเสียงครางแผ่ว “ขอโทษค่ะ”

“ไม่เป็นไร ผมหยุดกะทันหันเอง” วินเซนโซเอ่ยปาก ดวงตาสีเฮเซลภายใต้แว่นกันแดดวาววับขึ้นมาฉับพลันดุจสิงโตหนุ่มได้กลิ่นเหยื่อ เพราะไม่เพียงแค่จมูกโด่งเล็กที่ชนเข้ากับตัวเขา หากรวมไปถึงโนมเนื้อนุ่มนี่มีใหญ่สะกดตาคุณนั่นด้วย

“มีอะไรหรือเปล่าคะ” เธอถามเสียงอู้อี้เล็กน้อย เพราะมือยังนวดคลึงอยู่ที่ปลายจมูกบรรเทาอาการเจ็บ

“ไม่...ผมเพิ่งนึกได้ว่าเดินเร็วไปหน่อย” ชายหนุ่มตอบเสียงเรียบ ‘ก็เลยหยุดไม่บอกไม่กล่าวอย่างนี้นี่นะ’ หญิงสาวนึกค่อนข้างอดใจในใจ ถ้าเธอจมูกหักจะเรียกเงินเพิ่มให้จ้จ้งนับเลยคอยดูสิ คนบ้าอะไรตัวแข็งชะมัด...

แต่สิ่งที่ออกจากปากกลับตรงกันข้าม เพราะนิษาคือคนที่ว่า

น้ำชุ่มไว้ให้น้ำใสไว้นอก หากทำให้ลูกค้าคนสำคัญไม่พอใจตั้งแต่ไม่ถึง
ชั่วโมงแรกที่พบหน้ากัน ย่อมไม่เป็นผลดีต่อการทำงานในอีกหลายวัน
ข้างหน้าอย่างแน่นอน

“ขอบคุณมากนะคะที่นึกถึง”

“เจ็บมากหรือเปล่า” ชายหนุ่มเอ่ยถามเมื่อเห็นปลายจมูกแดงก่ำ
“ไหนผมขอคุณหน่อย เลือดออกไหม”

“นิดหน่อยเท่านั้นค่ะ ไม่เป็นไรหรอก” เธอบอกพลางเบี่ยงหน้า
หลบมือใหญ่ที่เอื้อมมาเหมือนจะจับปลายคางให้เขยขึ้น

“ฉันว่าเรารีบไปกันเถอะค่ะ เดียวไม่ทันขึ้นเครื่อง”

คราวนี้วินเซนโซมายมือให้คนตัวเล็กเดินนำ ณิชามองหน้าเขา
แวบหนึ่งก่อนลากกระเป๋าเดินทางก้าวฉับๆ ไปอย่างรวดเร็ว เพราะ
อยากแกล้งให้ชายหนุ่มต้องเร่งฝีเท้าตามบ้าง แต่มันไม่ได้มีผลอะไรกับ
คนที่ผิวช่วงขาวาวราวกับนายแบบเลยแม้แต่น้อย เขายังต้องทอดจิ้งหะ
ก้าวลงด้วยซ้ำขณะเดินตามเจ้าของเรือนร่างที่มีส่วนสัดส่วนถูกต้องใจ

ผมยาวมัดรวบเป็นหางม้ากวัดแกว่งอยู่กลางแผ่นหลังเล็กบาง
ที่ลาดลงสู่เอวคอดกิ่ว ซึ่งดูเหมือนสองมือของเขาจะโอบได้รอบแล้ว
ผายออกเป็นสะโพกอนสวยกับบันท่ายกลมกลิ้งที่ส่ายไหวยามเจ้าตัว
ก้าวเดิน ทำให้หัวใจชายหนุ่มแกว่งตามและนึกอยากเห็นนยามเจ้าหล่อน
เปลือยเปล่านั้นจะยั่วตายวนใจมากมายนี่สักขนาดไหน

สงสัยกลับไปคราวนี้ต้องตกรางวัลให้อัลฟอนโซสักหน่อยที่เลือก
สาวได้ถูกใจนัก

เมื่อนกเหล็กลำใหญ่ทะยานขึ้นสู่น่านฟ้าสีครามสดใส
เรียบร้อยแล้ว วินเซนโซก็หันมาสำรวจคนนั่งตรงข้ามอย่างเพ่งพิศ
อีกครั้ง แก้อั้วตัวใหญ่ในชั้นนิชเนสคลาสทำให้คนตัวเล็กแทบจมหายไป
ในเบาะผ้าเนื้อนุ่ม

ใบหน้าอ่อนเยาว์แต่มีด้วยเครื่องสำอางเพียงเล็กน้อย
แพนตาขี้นยาวโดยไม่จำเป็นต้องพึ่งพาขนตาปลอมส่งให้ดวงตากลม
โตหวานซึ่ง จมูกเล็กโด่งรึ้นน่าจับ ริมฝีปากบางสวยดูฉ่ำวาวเหมือน
ผลไม้เคลือบน้ำตาลด้วยลิปกลอสสีชมพูอมส้ม ยามเธอเผยปากจิบ
เครื่องดื่มที่แอร์โฮสเตสนำมาเสิร์ฟให้ ช่างยั่วยวนชวนให้กระซอกตัว
มาบดจูบเสียเหลือเกิน

และตอนนี้วินเซนโซก็อยากจะทดสอบว่าแม่สาวตัวเล็กคนนี้จะ
จะทำให้เขาพอใจอย่างรูปร่างหน้าตาของเธอหรือไม่ สิ่งเดียวที่ดูจะ
ขัดตาชายหนุ่มคือเสื้อผ้าของเธอเพราะมันเหมือนคนทำงานออฟฟิศ
หรือครูสอนพิเศษ...ซึ่งออกจะเรียบร้อยเกินไปสักหน่อย

“ปกติคุณแต่งตัวแบบนี้หรือ”

วินเซนโซชวนคุยเพราะไม่คิดมาก่อนว่าผู้หญิงที่จ้างมาเป็น ‘เพื่อน
เที่ยว’ จะแต่งตัวมิดชิดรัดกุมเช่นนี้ เขาคาดหวังจะได้เห็นหญิงสาว
แต่งตัวเปรี้ยวจัดนุ่งสั้น เปิดน้่นอวดน้ที่เกาะติดเขาแฉตั้งแต่แรกพบ
แต่คนตรงหน้าไม่ได้ใกล้เคียงกับภาพลักษณ์แบบนั้นเลยสักนิดเดียว

“ค่ะ” นิซาทตอบรับสั้นๆ โดยเข้าใจว่าอีกฝ่ายถามถึงชุดทำงาน

แม้ทางบริษัทจะไม่ได้มีข้อกำหนดเคร่งครัดมากนักเรื่องการ
แต่งกายของพนักงาน แต่หญิงสาวคิดว่าเสื้อเซิตเข้ารูปกับกางเกง
ขายาวหรือกระโปรงเหมาะสมกับการทำงานมากกว่าจะแต่งตัวตาม
สบายเหมือนอยู่บ้าน ยิ่งต้องมาพบปะลูกค้าคนสำคัญด้วยตัวเอง
อย่างนี้เธอก็ยิ่งระมัดระวังเรื่องเสื้อผ้ามากเป็นพิเศษ เพราะอาจส่งผล
กระทบต่อการติดต่อประสานงานและภาพลักษณ์ของบริษัทได้

เธอไม่อยากให้ใครมองว่าไม่เป็นมืออาชีพ เนื่องจากเสื้อผ้า
หน้าผมไม่ถูกกาลเทศะ แม้จะออกทำงานภาคสนามไม่บ่อยครั้งนัก
ก็ตาม

“แล้วเตรียมเสื้อผ้าแบบอื่นมาบ้างหรือเปล่าละ คุณจะแต่งตัว

แบบนี้ตลอดเวลาที่อยู่กับผมไม่ได้นะ”

ชายหนุ่มหมายถึงชุดวามหิวเปิดเผยเนื้อหนังมังสา หรือชุดผ้าบางเบาแบบสีทูลูที่จะทำให้อารมณ์สวาทฤกปลุกขึ้นอย่างง่ายดาย

หญิงสาวยิ้มโชว์ฟันขาวสะอาดเป็นระเบียบบอวดฟันเขี้ยวเล็กๆ น่าเอ็นดู “คะ ฉันเตรียมมาหลายชุด คุณไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องนั้น”

“ดี” เขาพยักหน้ารับคำอย่างพอใจก่อนเปลี่ยนเรื่อง “หิวหรือเปล่า จะสั่งอะไรก็ตามสบายเลยนะ ไม่ต้องเกรงใจ”

“ขอบคุณคะ ฉันยังไม่หิว”

วินเซนโซเลิกคิ้วขึ้นอย่างแปลกใจที่เธอไม่ต้องการอะไรเป็นพิเศษทั้งที่เขาเคยปากอนุญาต สาวๆ ที่ผ่านมาของเขามักอดอ้อนขอนั้นโน่นนี่เพิ่มอยู่เสมอ แต่กับผู้หญิงตรงหน้านอกจากจะไม่พะเน้าพะนอเอาอกเอาใจแล้ว ณิชายังมีที่ทำสงบเสงี่ยมเรียบร้อยอีกด้วย

นี่ถ้าไม่มีคำรายงานจากอัลฟอนโซก่อนหน้าที่จะได้พบกัน เขาไม่มีทางเชื่ออย่างเด็ดขาดว่าหญิงสาวจะมีอาชีพนี้ เนื่องจากบุคลิกของเธอไม่ให้เอาเสียเลย

อาการของณิชทำให้ชายหนุ่มนึกอยากทดลองชิมว่าจะหอมหวานชวนให้ลิ้มรสต่อไป หรือจะจืดสนิทจนกลืนไม่ลง ซึ่งถ้าเป็นอย่างหลังละก็ ผู้ช่วยส่วนตัวของเขาจะต้องได้รับบทลงโทษที่เลือกสินค้าแพ็กเกจจิงดีแต่คุณภาพห่วยแตกมาให้

“รินน้ำให้ผมหน่อย”

ชายหนุ่มเปรยพลางมองมือเรียวยาวผ่องที่เอื้อมหยิบขวดน้ำแร่เย็นเฉียบในถังน้ำแข็งมารินใส่แก้วอย่างว่าง่าย สร้างความพึงพอใจให้แก่วินเซนโซเป็นอย่างมาก หญิงสาวโน้มตัวเลื่อนแก้วน้ำให้พร้อมรอยยิ้มอ่อนหวาน จนเห็นเงารำไรที่คอเสื้อเซ็ท

หรือนี่จะเป็นกลยุทธ์ในการทำให้ลูกค้าได้รับความตื่นเต้นแปลกใหม่...สาวเรียบร้อยที่ซ่อนความร่อนแรงเหมือนลาวาเดือดไว้ภายใน

วินเซนโซคาดคะเนพลางคิดว่าได้เปลี่ยนรสชาติบ้างก็ดี เพราะที่ผ่านๆ มาเขาเจอแต่ผู้หญิงประเภทเซ็กซี่ยั่ววนที่แสดงความต้องการ ร้อนแรงอย่างเปิดเผยมาโดยตลอดจนแทบไม่ต้องลุ้นต้องเดาอะไรให้ยุ่งยาก ได้เจอแบบนี้ก็กระตุ้นให้ตื่นตัวดีเหมือนกัน

“ลูกมาลี”

ณิชาลุกขึ้นอย่างไม่อึดออด เพราะได้รับคำสั่งกำชับมาจากหัวหน้างานว่าให้ดูแลชายหนุ่มคนนี้เป็นอย่างดี ซึ่งถือเป็นลูกค้ำวไอพีของบริษัท

ชายหนุ่มรับแก้วน้ำพร้อมทั้งกุมมือเล็กที่นุ่มนิ่มไปด้วย สัมผัสโลมลูบเหมือนไม้ตั่งใจนั้นส่งกระแสแปลบปลาบแบบที่เธอไม่เคยพบเจอมาก่อน สร้างความรู้สึกหิวชานขึ้นอย่างกะทันหันจนใบหน้าหวานขับสีระเรื่อ ก่อนที่หญิงสาวจะดึงมือกลับโดยพยายามไม่ให้ดูเป็นการเสียมารยาท และคิดปลอมตัวเองว่าการถูกเนื้อต้องตัวกันเล็กๆ น้อยๆ เป็นเรื่องปกติในสังคมตะวันตก เธอไม่ควรถือสาหรือมองในแง่ร้ายว่า เขาจงใจลวนลาม

แต่การกระทำต่อมาของชายหนุ่มทำให้ดวงตากลมโตเบิกกว้างอย่างตื่นตระหนก เมื่อเขาวางแก้วลงโดยไม่แม้แต่จะจับสักอีกแล้ว กระตุกข้อมือบอบบางดิ่งร่างเล็กให้เสียหลักจนล้มลงมานั่งบนหน้าขาแข็งแรง จนอกอวบนุ่มนิ่มเปียดชิดแผงออกแกร่งด้วยความตั้งใจของคนตัวโต

ใบหน้าของทั้งคู่อยู่ห่างแค่เพียงช่วงฝ่ามือกั้นจนรู้สึกได้ถึงลมหายใจของกันและกัน แล้วก่อนที่ณิชาก็ทันได้ชัดขึ้นต่อว่า หรือประมวผลลว่าเกิดอะไรขึ้น วินเซนโซก็รวบร่างเธอไว้ในอ้อมแขนพร้อมประทับจูบลงมาอย่างรวดเร็ว

ริมฝีปากหยักได้รูปทาบทับริมฝีปากบาง ก่อนที่ชายหนุ่มจะขบเม้มดูตึงอย่างเร่าร้อน เรียกร้องให้เธอเปิดปากรับเขา ตอหนดครา

สากระคายที่ครูดผิวเนื้ออ่อนให้ความรู้สึกกึ่งเจ็บแสบกึ่งหวามไหว
ส่งผลให้ฉันทัวต้วสันสะท้าน ในหัวชาวโพลนคิดอะไรไม่ออกจนเขา
ต้องเป็นฝ่ายจับกรามเล็กให้เธอเผยปากแล้วสอดลิ้นเข้าไปเอง

ทันทีที่ได้แตะปลายลิ้นนุ่มชุ่มชื้น วินเซนโซก็ครางลึกลงอย่าง
พึงพอใจกับความหวานซ่าที่ได้รับก่อนจะเกี่ยวกระหวัดพลิกพลิ้ว
รุกไล่ให้เธอตอบสนองอย่างที่ต้องการ ขณะที่มือใหญ่ข้างหนึ่งขยับ
เคลื่อนไหวอย่างช้าชอง

หญิงสาวหัวหมุนไปกับการจู่โจมกะทันหันที่สร้างกระแสแปลบ
ปลาดหวามไหวอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อนจนมือไม้อ่อนแรงและผลอ
หลับตาลง ไม่ทันรับรู้ว่าตัวเองถูกปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตไปแล้ว แต่เมื่อ
ปลายนิ้วเรียวยาวที่กระด้างนิดๆ ลูบไล้ผิวเนื้อเนียนตรงเนินอกอ้อม
เธอก็ตัวแข็งและได้สติ ดวงตากลมโตเบิกกว้างอีกครั้ง

สองมือเล็กพยายามผลักไสปัดป้องแต่เขาไม่สนใจเพราะคิดว่า
เป็นมารยาหญิงเพื่อยั่วยวนให้อารมณ์ชายพุ่งสูง ซึ่งมันก็ได้ผลเสียด้วย
เพราะทำให้วินเซนโซกอบกุ่มทรวงอกอวบยุ่นล้นมือเคล้นคลึงหนัก
หน่วงมากขึ้น ปลายนิ้วโป้งสะกิดหมูนวนที่ยอดอกผ่านบราเซียร์เนื้อ
บางเบา แต่เมื่อสาวร่างเล็กนุ่มนวลดิ้นรนพร้อมส่งเสียงอึกอักในลำคอ
สองมือน้อยระดมทุบตีออกกว้างอย่างไม่อ้อมแรง จนสุดท้ายเลียบปลาย-
มนที่เคลือบสีใสวาก็กระชากกระดุมเสื้อเม็ดบนหลุดออกพร้อมครูด
เข้าที่ผิวเนื้ออวบอู่นตึงแน่นเป็นรอยแดงยาว ชายหนุ่มจึงยอมผละออก
มามองหน้าพร้อมขมวดคิ้วอย่างไม่พอใจ

“คิดจะทำอะไร” วินเซนโซถามเสียงกระด้าง มือใหญ่ยกขึ้น
ฉวนแฉงออกแกร่งเพื่อบรรเทาอาการเจ็บแสบที่ถูกช่วน เขาไม่ใช่พวก
มาโซคิสต์ที่ชื่นชอบความเจ็บปวด เจอแบบนี้เข้าจึงทำให้อารมณ์หวาม
ลดระดับลง สวนทางกับความหงุดหงิดที่พุ่งสูงขึ้น

“ฉันสิที่ต้องถามว่าคุณคิดจะทำบ้าอะไร”

ณิชาลนลานลงจากหน้าขาแข็งแรง สองมือสั่นเทากลัวกระดุม
เสื้อสามเม็ดที่ถูกปลดอย่างรีบเร่ง ไม่สนใจจะรักษามารยาทต่อลูกค้า
คนสำคัญของบริษัทอีกแล้ว

“ขอประทานโทษค่ะ มีเรื่องอะไรให้ดิฉันช่วยไหมคะ” แอร์โฮสเตส
สาวรีบเข้ามาถามผู้โดยสารทันทีที่ได้ยินเสียงดังจากฝ่ายหญิง แต่
เพราะบทสนทนาที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ เธอจึงไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

“ไม่มีอะไร คุณออกไปเถอะ”

วินเซนโซซึ่งพูดออกมาก่อนที่ณิชาจะทันได้เอ่ยปาก พนักงาน
ต้อนรับสาวก็รีบผลุบหายออกไปอย่างรวดเร็วหลังจากรับคำ เมื่ออยู่
กันตามลำพังอีกครั้ง เขาก็เบนสายตามาจับจ้องคนที่ยังยืนตัวสั่นน้อยๆ

“ทดสอบความสามารถไงหวานใจ” ชายหนุ่มตอบกลับด้วย
สรรพนามกึ่งประชด

“ทดสอบความสามารถ? ชวนฉันคุยสิคะ จะภาษาอังกฤษหรือ
อิตาลีก็ได้ ไม่ใช่มาลวนลามกันแบบนี้” หญิงสาวไววยาวอีกครั้ง พลัง
ก้าวถอยหลังให้พ้นระยะเอื้อมมือถึงของคนตัวโตที่ทำตาไม่น่าไว้ใจ
มือกำแน่นที่คอปกเสื้ออย่างใจหายใจคว่ำ ไม่คิดว่ากาารอยู่กับเขาเพียง
ลำพังจะทำให้เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น

มันคงเป็นคราวเคราะห์ของเธอจริงๆ ที่ชั้นนิชเนสคลาสใน
เที่ยวบินนี้มีเพียงสองคนคือเธอกับเขาเท่านั้น หากมีผู้โดยสารคนอื่น
อยู่ด้วย เรื่องเมื่อครู่คงไม่เกิดขึ้น

“เราก็คูยกกันรู้เรื่องนี้ แล้วอีกอย่าง...เรื่องนั้นไม่สำคัญมากเท่า
เรื่องนี้หรอก”

“เรื่องนี้?”

“อย่ามาแก้งังใส่ชื่อน่า เล่นตัวนิดหน่อยมันก็น่ารักดี แต่มากเกินไป
มันน่ารำคาญ ผมไม่ชอบ”

วินเซนโซหยุดหงิดเพิ่มมากขึ้นที่แม่สาวเพื่อนเที่ยวเกิดหวงเนื้อ

นวลขึ้นมาเสียเฉยๆ แถมยังมาทำร้ายร่างกายเขาคือต่างหาก นี้อย่าบอกนะว่าแม่คุณนี่ก็อยากอัปค่าตัวขึ้นมาถึงได้ทำสะบัดสะบิ้งใส่เขา ยกใหญ่

“เราตกลงกันแล้วว่าคุณจะไม่เรื่องมาก ผมต้องการอะไรคุณก็ต้องทำให้”

“มันก็ใช่ แต่นั่นอยู่ในขอบเขตของหน้าที่ล่ามส่วนตัวเท่านั้น ฉันขายแค่ความสามารถนะคะ ไม่ได้ขายตัว” นิซาบอกเสียงเข้ม ไบหน้าหวานพูดบึ้งตึงยังแดงก่ำลงไปถึงลำคอ

“ล่าม?” ชายหนุ่มทวนคำ เริ่มเอะใจในบางอย่างขึ้นมาตึงๆ

“ใช่ ฉันมาเป็นล่ามส่วนตัวของคุณ ติดต่อประสานงานและอำนวยความสะดวกให้ในระหว่างที่คุณอยู่ที่เมืองไทยเท่านั้น ไม่รวมถึงเรื่องอย่างว่า” เธอเอ่ยชัดเจนและย้ำหนักแน่นเพื่อให้เขารู้ว่าเธอหมายความว่าพูดจริงๆ

“แต่ที่ผมต้องการคือเพื่อนเที่ยว ไม่ใช่ล่ามส่วนตัว” วินเซนโซ่บอกก่อนย้อนถามเรียบๆ “คุณคิดว่าถ้าผมต้องการล่าม ผมจะระบุรายละเอียดขบย่อยอย่างเรื่องอายุหรือส่วนสัดไปทำไม”

หญิงสาวอ้าปากค้าง คิดหาคำพูดไม่ทันอยู่เกือบครึ่งนาที ก่อนจะนึกเจ็บใจตัวเองที่ไม่เฉลียวใจให้มากกว่านี้

“นี่ก็อยู่แล้วเสียว่าทำไมต้องระบุอะไรอย่างนั้นด้วย” เธอพิมพ์เสียงเบาแทบไม่พ่นริมฝีปาก

“สรุปว่าคุณไม่ใช่เพื่อนเที่ยวของผม” เขาถามย้ำเพื่อให้แน่ใจ

“ไม่ใช่!” นิซาปฏิเสธทันควัน ถอยกลับไปนั่งที่เก้าอี้ตัวใหญ่ของตัวเองด้วยท่าที่หมดแรง

นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน ทำไมถึงเกิดเรื่องผิดพลาดอย่างนี้ขึ้นมาได้

ชายหนุ่มมองคนที่นั่งนิ่งไปด้วยความสับสน ความหงุดหงิดที่เกิดขึ้นก่อนหน้าจางหายไปเมื่อเข้าใจสถานการณ์อย่างกระจ่างแจ้ง

และนี่ก็เสียดายจับใจที่เธอไม่ใช่คนที่เขาต้องการ อย่างน้อยก็ไม่ใช่ว่า
อย่างที่เขาอยากให้เป็น

“เอาละ ถ้าอย่างนั้นถึงภูเกิดแล้วเราค่อยจัดการเรื่องนั้นกันตกลง
ใหม่”

“คะ”

เธอจะทำอะไรได้อีก นอกจากรับคำอย่างไร้ทางเลือก ตอนนี่
ณิชาอยากหนีจากความเป็นส่วนตัวในชั้นนิเทศศาสตร์อันหรูหราที่นี้
ปลื้มปริ่มในตอนแรกลงไปนั่งแออัดท่ามกลางผู้คนในชั้นประหยัด
เสียจริง อย่างน้อยก็ปลอดภัยจากมือใหญ่ที่ทิ้งร่องรอยร้อนผ่าวไว้บน
ผิวเนื้อและดวงตาคมกริบคู่หนึ่งที่มองมาราวกับจะแผดเผาเสื้อผ้าเธอ
ให้มอดไหม้

หญิงสาวหีบหมอนนุ่มไบเล็กมากอดไว้แนบอกราวกับจะใช้มันเป็น
เกราะป้องกันและบอกเขากลายๆ ว่าให้ละสายตาทิ้งจากทรวงอกของ
เธอไปมองที่อื่นได้แล้ว ซึ่งมันก็ได้ผล เพราะวินเซนโซตัวดมองดวงหน้า
หวานที่แดงก่ำราวกับกลีบกุหลาบแทนทันที

ชายหนุ่มนี้ก็อยากลุกไปจับเธอมาพึดต่อจากเมื่อครู่เนื่องจาก
ติดใจในรสสัมผัสที่ได้รับ แต่ความเข้าใจผิดที่เกิดขึ้นทำให้สาวร่างเล็ก
ไม่ไว้ใจเขาเสียแล้ว ดวงตาวาวคู่ นั้นบอกชัดเจนว่าถ้าเขาคิดล่วงเกิน
เธออีก คราวนี้คงไม่ใช่แค่รอยช่วนที่จะได้รับ แต่จะเป็นรอยประทับ
ห้านิ้วบนซีกแก้มข้างใดข้างหนึ่งอย่างแน่นอน

“คุณอยากทำอะไรก็ทำเถอะ อีกตั้งชั่วโมงกว่าจะถึง ผมจะจับ
สักหน่อย”

ณิชาละสายตาทิ้งจากหน้าต่างกระจกใสมามองคนนั่งตรงข้ามที่
ปรับเก้าอี้เอนลงแล้วเปิดเปลือกตาเหมือนไม่ใส่ใจเธออีกต่อไป หญิงสาว
ขมวดคิ้วอย่างขุ่นข้อง จริงอยู่ เรื่องที่เกิดขึ้นมีสาเหตุมาจากความเข้าใจ
ผิด แต่ในเมื่อรู้ความจริงแล้วเขาไม่คิดจะเอ่ยคำขอโทษที่ล่วงเกิน

สักหน่อยเลยหรือ

‘ไอ้คนบ้า ไอ้คนลามก หน้าตาก็ดีแต่มารยาทแย่สุดๆ’

เธอก็น่าซายหนู่มในใจขณะค้อนจนตาคว่ำก่อนเปิดเปลือกตาลงบ้าง แต่ภาพดวงตาสีเฮเซลอ่อนสวยที่เหมือนจะดึงดูดให้หลงวนอยู่ในนั้นกับสัมผัสแว่วร้อนที่เพิ่งเคยพานพบเป็นครั้งแรกก็ตามหลอกหลอนจนเธอไม่อาจหลับลงได้ และนี่ก็มิใช่ปฏิกิริยาทางกายของตนเองที่เพียงแค่นึกย้อนไปถึงเหตุการณ์เมื่อครู่ก็รู้สึกราวทรงอกจะขยายใหญ่ขึ้น เสียวซ่าแล่นปราดลงไปถึงท้องน้อยเหมือนถูกจับโยนลงจากที่สูงโดยไม่ทันตั้งตัว

ณิชาแม่้มปากแน่นพลาจสุดลมหายใจเข้าลึกเพื่อข่มจั้งหวะเด็นของหัวใจให้ลดระดับลง พยายามระงับความฟุ้งซ่านของตัวเองด้วยการจินตนาการถึงภาพท้องทะเลสีเขียวอมฟ้าที่สวยงามท่ามกลางแสงแดดเจิดจ้าแทนใบหน้าหล่อเหลาของวินเซนโซกับมือร้อนจัดที่ร้ายกาจคู่นั้น แต่ภาพการสนทนาที่เกิดขึ้นเมื่อสองวันก่อนกลับย้อนเข้ามาในความทรงจำ

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

หญิงสาวยกมือเคาะประตูห้องทำงานของหัวหน้าเบาๆ เมื่อได้ยินเสียงอนุญาตก็เปิดเข้าไปแล้วเดินไปหยุดยืนที่หน้าโต๊ะทำงานตัวใหญ่ซึ่งเต็มไปด้วยกองเอกสารมากมายรวมไปถึงโทรศัพท์ตั้งโต๊ะ จอคอมพิวเตอร์ และแก้วกาแฟที่ถูกรั้งจนเย็นชืด

‘นั่งก่อนสิณิ’ กรวีภาสะสายตาจากแฟ้มงานตรงหน้า เงยขึ้นมองคนที่ตนเรียกหาก่อนจะเอ่ยปาก รอจนหญิงสาวร่างเล็กทรุดตัวลงนั่งที่เก้าอี้เรียบร้อยแล้วจึงพูดขึ้นอีกครั้ง ‘พี่มีงานจะให้เธอทำ’

‘งานอะไรคะพี่กุง’ ณิชาถามอย่างแปลกใจ

‘เป็นล่ามส่วนตัวให้นักธุรกิจคนหนึ่งนะ’

‘ทำไมต้องเป็นฉีละคะ’ หญิงสาวเอ่ยถามอีกครั้ง เพราะทั้งคู่ต่างรู้ว่าส่วนมากแล้วเธอจะทำหน้าที่ประสานงานกับฝ่ายต่างๆ อยู่ในสำนักงานมากกว่าจะออกไปทำงานพบปะลูกค้าด้วยตัวเอง

‘ก็ทางโน้นระบุเงื่อนไขเจาะจงมาด้วยนะสิ แล้วคนที่ดูจะตรงตามความต้องการของลูกค้ามากที่สุดก็คือฉีนี่ละ’ สาวใหญ่้วยสี่สิบปีตั้นๆ พุดด้วยท่าทางจริงจัง

‘พี่จะให้เงินพิเศษเพิ่มเป็นสองเท่าเพราะต้องออกต่างจังหวัดด้วยติดขัดอะไรหรือเปล่า’

คำว่า ‘เงินพิเศษสองเท่า’ ทำให้คนที่กำลังต้องการเงินตัดสินใจได้ทันที

‘ตกลงคะ’

เมื่อหลุดปากรับคำไปแล้ว ฉีขากลับนึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้ถามถึงเงื่อนไขเจาะจงที่ว่าเลยสักคำ จึงยิ้มแหย่ส่งให้แล้วเอ่ยอีกครั้ง

‘ว่าแต่...เงื่อนไขที่ว่านั้นมีอะไรบ้างคะ’

‘ต้องการผู้หญิงที่มีทักษะฟังพูดดีทั้งภาษาอังกฤษและภาษาที่สอง จะเป็นฝรั่งเศสหรืออิตาลีก็ได้ บุคลิกดี อายุไม่เกินยี่สิบห้าแต่ไม่ต่ำกว่ายี่สิบสอง สูงไม่เกินหนึ่งร้อยหกสิบห้าแต่ไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยห้าสิบ น้ำหนักอยู่ระหว่างสี่สิบสามถึงสี่สิบหกกิโลกรัม ส่วนสัดส่วน...’

‘ขอโทษนะคะพี่กึ่ง ทำไมถึงต้องกำหนดอายุ น้ำหนัก และส่วนสูงมาด้วยล่ะคะ’

หญิงสาวนั่งฟังด้วยความแปลกใจมากขึ้นเรื่อยๆ อดไม่ได้ที่จะเอ่ยถามก่อนที่อีกฝ่ายจะสาธยายจบ เพราะตอนนี้ในสมองเธอมีแต่เครื่องหมายคำถามเต็มไปหมด แล้วเมื่อครู่ถ้าเธอฟังไม่ผิด มีข้อกำหนดเรื่องสัดส่วนด้วยใช่ไหม...

ต้องการล่ามส่วนตัวที่ระบุสัดส่วนนี่นะ ถ้าทางโน้นระบุความสามารถเฉพาะเจาะจงอย่างเช่นการขับรถยนต์ เธอจะไม่ถามสักคำ

แต่นี้มันซักจะแปลกๆ อย่งไรพิกล

‘เขาเป็นนักธุรกิจ คงกำหนดไว้เผื่อจำเป็นต้องไปงานเลี้ยงด้วย
ละมั้ง’ กรวิภาตอบอย่างไม่วุ่นวายก่อนจะเอ่ยต่อ ‘ส่วนสัดสามสิบสาม
ยี่สิบสี่ สามสิบห้า...คงใกล้เคียงใช่ไหม’

‘คะ’

สาวใหญ่ละสายตาจากแฟ้มขึ้นพิจารณารูปร่างคนตรงหน้า
อย่างประเมิน เมื่ออีกฝ่ายตอบรับก็พยักหน้าอย่างพอใจ ในขณะที่ธนิษา
อึ้งไปเล็กน้อย

‘เขา’ อย่างนั้นหรือ จากเงื่อนไข่มากมายที่ได้ยินในตอนแรก
หญิงสาวคิดว่าจะเจอลูกค้าเป็นสาวแก่เจ้าระเบียบเสียอีก นี่แปลว่า
เธอต้องรับรองลูกค้าผู้ชายที่มีวีแววว่าจะเรื่องมากและจู้จี้จุกจิกกว่า
ปกติสินะ

แต่ถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์ที่ว่า ‘เงินพิเศษสองเท่า’ ทำให้หญิงสาว
ตัดสินใจไม่กลับคำที่เอ่ยออกไปแล้ว

‘แล้วงานนี้กี่วันคะ’

ด้วยความที่คุ้นชินกับการจัดหาคนเพื่อเป็นล่ามส่วนตัวให้แก่
นักธุรกิจต่างชาติมานานนับปีทำให้ธนิษารู้ว่างานแต่ละงานใช้เวลา
แตกต่างกัน มีตั้งแต่ไม่กี่ชั่วโมงไปจนถึงกินเวลาหลายวัน ขึ้นอยู่กับ
ความจำเป็นและความต้องการของลูกค้าเป็นหลัก ซึ่งผลตอบแทนที่
จะได้รับก็แปรผันตามระยะเวลาการทำงานด้วย

ยิ่งนานเม็ดเงินที่จะได้รับก็ยิ่งมากขึ้น โดยทางบริษัทจะต้อง
ตรวจสอบข้อมูลทั้งคนที่มาทำงานเป็นล่ามและข้อมูลลูกค้าเพื่อไม่ให้
เกิดเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ขึ้น ซึ่งที่ผ่านมาก็ไม่เคยเกิดเรื่องเสื่อมเสีย
มาถึงบริษัทเลยสักครั้งเดียว

‘สามอาทิตย์’

‘สามอาทิตย์!’ หญิงสาวอุทานอย่างตกใจเพราะมันนานกว่า

ที่คาดไว้มาก

‘ไม่ต้องกังวลนะ ลูกค้ารายนี้ไว้ใจได้ เขาได้รับคำแนะนำมาจาก ลูกค้าเก่าของเรานะ แล้วก็เพิ่งมาเมืองไทยเป็นครั้งแรก พี่ฝากด้วยนะ’ กรวิภาปลอบใจเมื่อเห็นสีหน้าลูกน้องที่เจื่อนไปเล็กน้อย

‘เฮ้ย นี่เป็นรายละเอียดทั้งหมด เอาไปดูซะ ส่วนงานที่ฉันทำอยู่ ก็โอนไปให้พอซทำต่อแล้วกัน’

สาวใหญ่เอ่ยถึงพนักงานอีกคนที่เพิ่งเข้ามาทำงานได้ไม่นานนัก และอยู่ฝ่ายติดต่อประสานงานเช่นเดียวกันกับหญิงสาว

นิชายยื่นมือไปจับแพ้มาก่อนจะเอ่ยขอตัวโดยไม่มีโอกาสต่อรองอะไรอีก เนื่องจากหัวหน้างานสาวใหญ่หันไปรับโทรศัพท์ที่กรีดเสียงดังขึ้น ก่อนก้าวออกจากห้องเธอยังทันได้ยินน้ำเสียงเคร่งเครียดของกรวิภาจึงรีบปิดประตูลงเพราะไม่อยากเสียมารยาท แล้วจึงเดินกลับไปนั่งที่โต๊ะทำงานของตัวเอง มือเล็กขาวอย่างคนที่ไม่ค่อยได้เจอแดด พลิกเปิดแฟ้มของลูกค้าคนใหม่ ซึ่งมีข้อมูลระบุไว้ไม่มากนักโดยลืมงานที่ทำค้างไว้ไปสนิท

ทันทีที่หญิงสาวเห็นภาพถ่ายของเขา เธอก็หลุดเสียงกรีดออกมาเบาๆ เนื่องจากตอนแรกคิดว่าจะเป็นการเจอจอมจู้จี้ แต่กลับกลายเป็นชายหนุ่มรูปหล่อกระซางใจสาว ตรงสเปกเธอราวกับสวรรค์แก่ลี้ดดวงตากลมโตเป็นประกายวิบวิบตามประสาสาวช่างฝัน ก่อนจะยิ้มน้อยๆ พึมพำเสียงเบาขณะจิ้มปลายนิ้วลงไปบนรูปถ่าย

‘ยอมยกโทษที่เรื่องมากเพราะหน้าตาเฉยนะเนี่ย’

แต่แล้วคิวเรียวยสวຍก็ขมวดเมื่อพบว่าวันมะรืนเธอต้องไปรับเขาถึงสนามบินเพื่อขึ้นเครื่องบินต่อไปยังจังหวัดภูเก็ต หญิงสาวนึกโล่งใจที่เธอเคยไปเยือนจุดหมายปลายทางมาแล้วจนรู้จักเส้นทางและร้านอาหารอร่อยๆ ในท้องถิ่นหลายร้าน ไม่เช่นนั้นนั่นคงต้องร่นวាយหาข้อมูลเพิ่มเติมอีกมาก แต่ก็อดเปรยกับตัวเองไม่ได้

‘มาทำงานหรือมาเที่ยวกันแน่นะ ช่างเออะ ไว้ถึงหน้างานก็รู้เอง
ท่องไว้ดิฉัน เงินพิเศษสองเท่า...เงินพิเศษสองเท่า’

หลังจากผ่านไปพักใหญ่สติสัมปชัญญะของหญิงสาวก็หลุดลอยไป
ในขณะที่คนแก่งลั้บคอยหรือตามองปฏิบัติการของเธออยู่ตลอดเวลา

เมื่อเห็นว่าสาวร่างเล็กหลับไหลไปเรียบร้อยแล้วเพราะริมฝีปาก
บางน่่าจูบหยุดพิมพ์ทำอะไรบางอย่างที่เขาไม่เข้าใจ ชายหนุ่มก็ลืมตา
ขึ้นอีกครั้งและเริ่มต้นพิจารณาทุกรายละเอียดของคนตรงหน้าอย่าง
เงี่ยบๆ ความหวานฉ่ำที่ได้ลิ้มรส ความนุ่มนวลที่ได้สัมผัส และความ
หอมกรุ่นที่กำซาบเข้าไปในอก ทำให้ไม่อาจตัดใจได้ง่ายๆ

เวลาที่เด็กเล็กๆ เห็นขนมเค้กแสนอร่อยวางล่อตาอยู่ในตู้กระจก
รู้สึกอย่างไร ตอนนีเขากเองก็ไม่ต่างกันนัก แต่เขาไม่ใช่เด็กเล็กๆ ที่จะ
ร้องไห้เมื่อถูกขัดใจหรือยอมตัดใจไปง่ายๆ

ถ้าอยากได้ก็เดินเข้าไปในร้านแล้วซื้อมาซะก็สิ้นเรื่อง ประสพการณ์
เชิงธุรกิจที่สั่งสมมานานหลายปีทำให้วินเซนโซ่รู้ว่าทุกสิ่งในโลกนี้
ซื้อได้ด้วยเงิน ถ้าเขายื่นข้อเสนอเป็นจำนวนที่มากพอ ไม่ว่าเรื่องใด
ก็จะได้รับการตอบสนองอย่างที่ปรารถนา

นี่ก็เหมือนกัน...รอให้ถึงเวลาก่อนเออะ เขาจะเสนอตัวเลขใน
ระดับที่เธอไม่อาจเอ่ยคำปฏิเสธ และชายหนุ่มรู้ว่าตลอดสามสัปดาห์
ในเมืองไทย ดิฉันจะต้องอยู่ข้างกายเขา ตามใจเขา และตอบสนอง
อย่างที่เขาต้องการทุกที ทุกเวลา

2

เมื่อนกเหล็กร่อนลงสู่เกาะที่ใหญ่ที่สุดของประเทศไทย ในอีกหนึ่งชั่วโมงต่อมาโดยสวัสดิภาพ ผู้โดยสารทั้งลำลงจากเครื่องสู้อากาศยานภูเกิดเรียบร้อยแล้ว ทั้งวินเซนโซและนิซาต่างก็หยิบโทรศัพท์มือถือของตนออกมาและแยกย้ายกันไปโทร. หาบุคคลที่อยู่ในห่วงความคิดตั้งแต่อยู่บนเครื่องบิน

หญิงสาวเลือกเดินมายืนริมผนังกระจก แต่ยังไม่ทันจะได้โทร. หากคนที่ตั้งใจไว้ เสียงเรียกเข้ากลับดังขึ้นเสียก่อน เบอร์ที่ปรากฏบนหน้าจอทำให้นิซาขาดรับสายทันที

“สวัสดิ์คะป่า”

“นั่งถนิ อยู่ที่ไหนนะ”

“ถถถึงภูเกิดแล้วคะ มีอะไรคะ” หญิงสาวถามกลับด้วยความสงสัย เพราะจับน้ำเสียงร้อนนของอีกฝ่ายได้ชัดเจน

“แกมีเงินให้ยืมไหม ฉันท้อเงินนิดหน่อย” นงนภัสบอกความต้องการของตัวเองอย่างรวดเร็ว

“เท่าไรคะ”

นิซาถามด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยติดเห็น้อยหน้าย บ่อยครั้งเหลือเกินที่ป่าร้อนนเงินนิดหน่อย และการยืมแต่ละครั้งนั้นเป็นการ

‘ฮีมหาย’ โดยไม่เคยได้คืนเลยสักบาทเดียว แต่เพราะอีกฝ่ายเป็นญาติผู้ใหญ่เพียงคนเดียวที่เหลืออยู่ หญิงสาวจึงไม่ยอมให้เป็นเรื่องบานปลาย คิดเสียว่าอย่างน้อยนางภัสก็ให้ที่อยู่อาศัย ดูแลเธอและน้องชาย มาตลอดหลายปี เงินที่ให้ไปจึงถือเป็นการตอบแทนบุญคุณ เพราะคุณจะเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้นางพอใจมากที่สุด

“สองแสน”

“สองแสน! นั่นมันไม่ห่วยแล้วนะคะ ป้าไปทำอะไรเข้าถึงต้องใช้เงินมากมายขนาดนั้น”

หญิงสาวอุทานลั่นโดยไม่รู้ตัวว่าดังเสียงจนเจ้าของร่างสูงใหญ่ที่ยืนคุยโทรศัพท์ห่างออกไปหลายเมตรถึงกับเหลือบตามองด้วยความแปลกใจ

“เออ...คือ...อ้อ ใ้ณัฐนะสิ ดันไปมีเรื่องชกต่อยกับชาวบ้านเข้า ตอนนี้นมันอยู่ที่โรงพัก ฉันจะเอาเงินไปประกันตัวมันออกมา” นางภัสอีกอักขั้วครู่ก่อนเอ่ยถึงน้องชายคนเดียวของณิชาที่หลังจากจบชั้นมัธยมต้นก็เลือกเรียนต่อสายอาชีพในวิทยาลัยแห่งหนึ่ง

“ณัฐนี่นะคะ” หญิงสาวย้อนถามอย่างไม่ค่อยเชื่อถือนัก จริงอยู่ว่าณัฐนนท์อารมณ์มุทะลุเพราะยังเป็นวัยรุ่นเลือดร้อน แต่น้องชายของเธอก็ไม่เคยเกกมะเหรกเกรถึงขั้นมีเรื่องชกต่อยกับใคร

“ก็ใช่ะสิ หรือคิดว่าฉันโกหก นี่ฉันเป็นคนเลี้ยงดูพวกแกมาตั้งแต่เล็กแต่น้อยนะ ต้องรับจ้างเขาทำงานหาเงินงกๆ เหนื่อยสลายตัวแทบขาด” หญิงวัยกลางคนลำเล็กบุญคุณ ทำเสียงฮึดฮัดอย่างไม่พอใจ ก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นลั่นครี้อราวลับชีวิตซีในนาที่ต่อมา

“ไอสิ ฉันมันไม่ใช่พ่อแม่แท้ๆ ของแกนี่ ต่อให้ต้องอาบเหงื่อต่างน้ำดูแลพวกแกแค่ไหนก็คงไม่เห็นหัวกันใช่ไหมล่ะ ฉันรู้แน่ๆว่าตอนนี้แกมีเงินมาก ทำงานที่ได้เป็นหมื่นๆ กับอีกแค่ฉันขอแสนสองแสนทำเป็นงก...อี! นี่ฉันจะเอามาประกันตัวไอ้น้องไม่รักดีของแกนะนั่งฉิ ไม่ได้

เอาไปใช้สุ่ยสุ่ยที่ไหน ไม่อย่างนั้นน้องแกก็ต้องนอนในคุกเพราะฉันไม่มีเงินไปจ่ายเขา แกจะเอาอย่างนั้นไหมล่ะ”

นิชากลอกตามองเพดานอย่างเหนื่อยหน่าย ทุกครั้งที่หัวข้อสนทนาเป็นเรื่องเงินๆ ทองๆ นงนภัสจะรีอพื้นเรื่องทำงานองนี้มาพูดเสมอ และดูเหมือนพี่สาวของพ่อจะเรียกร้องโนจำนวนที่มากขึ้นเรื่อยๆ จนเธอคิดที่จะพาณัฐนนท์ย้ายออกมาอยู่กันตามลำพังหลายต่อหลายครั้ง หากครั้งนี้เกี่ยวข้องกับน้องชายเธอจึงไม่อาจปฏิเสธ แม้ว่าจะไม่ปักใจเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ก็ตามที

“แล้วทำไมต้องมากขนาดนั้นคะ”

“ก็คนที่ไ้ณัฐไปมีเรื่องด้วยเป็นลูกคนใหญ่คนโต เขาจะไม่ยอมความเลยต้องใช้เงินมากหน่อยนะสิ” นงนภัสบอกเสียงสละบัดเหมือนขุนเคืองใจที่หลานชายไปก่อเรื่องเดือดร้อน

“...ณิไม่มีถึงหรอกคะ” นิษาเสียบไปอึดใจใหญ่ก่อนจะเอ่ยเสียงเบา

“แล้วฉันจะเอาที่ไหนไปจ่ายเขา” คนปลายสายร่อนรนขึ้นอีกครั้ง “แกไม่ห่วงน้องนุ่นบ้างหรือไงณิ”

“ห่วงสิคะ แต่ณิไม่มีจริงๆ ค่ะป้า เดียวณิลองหาทางดูแล้วจะติดต่อกลับไปนะคะ”

“เออ เร็วๆ ด้วยล่ะ” นงนภัสย้าก่อนวางสายไปทันที

หญิงสาวถอนหายใจหนักหน่วง เธออยากรู้ว่าเหตุไฉนณัฐนนท์ถึงทำเรื่องแบบนั้นทั้งๆ ที่เคยให้คำมั่นสัญญาแล้วว่าจะไม่เหลวไหล จึงกดโทรศัพท์หาน้องชายคนเดียวด้วยความเป็นห่วง แต่กลับติดต่อไม่ได้ทำให้ความร่อนรนในอกยิ่งเพิ่มทวี

ถ้าสิ่งที่นงนภัสพูดเป็นความจริงก็เท่ากับณัฐนนท์ต้องนอนในคุกไปจนกว่าเธอจะหาเงินประกันตัวน้องชายได้ หญิงสาวไม่อยากให้น้องมีประวัติเลื่อมเสียติดตัว แต่ก็ไม่รู้จะไปหาเงินจำนวนสองแสน

บาทมาจากไหนในระยะเวลาอันสั้นขนาดนี้ แม้จะมีเงินเก็บอยู่บ้างแต่
ก็ไม่เท่าจำนวนที่ผู้เป็นป้าออกมา

“ลองปรึกษาพี่กุ่มดูดีกว่า”

ณิชาพึมพำกับตัวเอง สัมภาษณ์หาก่อนหน้าที่ตั้งใจจะสอบถาม
กรวิภาไปสิ้นเมื่อสวัสดิภาพของน้องชายคนเดียวขึ้นอยู่กับเธอ หญิงสาว
โทรศัพท์หาหัวหน้างานโดยไม่รู้ว่ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่คุยโทรศัพท์
เสร็จแล้วเดินมานั่งที่โซฟาและกำลังมองมาทางเธอเจียบๆ อย่างจับ
สังเกต

“สวัสดิคะพี่กุ่ม”

“สวัสดิจ้ะ” กรวิภาส่งเสียงมาตามสาย “เป็นไง อยู่ไหนแล้ว”

“อยู่ภูเกิดแล้วคะ พี่กุ่มคะ หนีเรื่องจะปรึกษานิดหน่อยคะ”

เธอตอบคำถามก่อนเกริ่นเสียงเบา

“ว่าไง มีอะไร”

“คือ...ถ้าดิฉันจะขอเบิกเงินล่วงหน้าสัก...หนึ่งแสน พอจะอนุมัติ
ให้ได้ไหมคะ” หญิงสาวเอ่ยด้วยน้ำเสียงเกรงใจเต็มที่ แต่ก็ไม่มีทางเลือก
อื่นอีกแล้ว

“ตาย! จะเอาเงินไปทำอะไรตั้งมากมายขนาดนั้น” สาวใหญ่
อุทานเสียงสูงอย่างตกใจ

“พอดีที่บ้านดิฉันมีปัญหาฉุกเฉินนะคะ”

“เฮ้อ...พี่ก็อยากช่วยอยู่หรอกแต่ก็จนปัญญาจริงๆ ความจริงพี่
ก็ไม่อยากพูดหรอกนะ แต่ในเมื่อเรื่องเป็นอย่างนี้แล้วคงต้องให้ดิฉันรับ
ไว้ด้วย” กรวิภาทิ้งช่วงไปก่อนพูดต่อด้วยน้ำเสียงลำบากใจ

“ตอนนั้บริษัทเรามีปัญหาด้านการเงิน เพราะเพิ่งตรวจสอบพบ
ว่าฝ่ายบัญชีที่ลาออกไปเมื่อสองสัปดาห์ก่อนยกยอดเงินบริษัทไป
มากโข ตอนนั้ตำรวจกำลังหาตัวให้ควัก แล้วถ้าพบก็ต้องขึ้นโรง
ขึ้นศาลกันอีก คงใช้เงินไม่ใช่น้อย พี่คงช่วยดิฉันไม่ได้ ขอโทษด้วยนะ”

“ตายจริง!”

คราวนี้กลายเป็นนิชาที่อุทานก่อนจะเงยไปเพราะคาดไม่ถึง เพราะเหตุนี้หรือเปล่าที่ทำให้คนปลายสายต้องรับโทรศัพท์ด้วยสีหน้า เคร่งเครียดหลังจากเรียกเธอเข้าไปคุยในห้องวันนั้น

“จริงสิ นิเจอลูกค้าแล้วนี่ ลองคุยกับเขาดูสิว่าจะขอเบิกส่วนที่ เหลือมาก่อนได้หรือเปล่า ถึงจะไม่เท่ากับที่นิต้องการแต่ค่าจ้างคืออยู่นะ ถ้าไม่ได้เงินล่วงหน้าจากเขา พี่ว่าบริษัทคงแยกว่านี่เหมือนกัน” สาวใหญ่ ให้คำแนะนำ “ถ้าบอกเหตุผลที่แท้จริงไปเขาน่าจะยอมรับฟังบ้างนะ”

“คะ” หญิงสาวรับคำสั่งเสียงแผ่ว นึกขึ้นได้ถึงเรื่องราวก่อนหน้า ที่นางนภัสจะโทร. มา เธอตั้งใจจะโทร. หากรวิภาเพื่อแจ้งเรื่องเข้าใจผิด ที่เกิดขึ้นและขอยกเลิกงาน แต่ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้เสียแล้ว

หญิงสาววางสายจากหัวหน้างานด้วยความหนักใจกับเรื่องที่ เพิ่งรับรู้ ยืนนิ่งงันไปครู่ใหญ่ สมองวิ่งวนหาทางออกที่ดูจะเลือนราง เหลือเกิน แต่แล้วก็คิดว่ายังมีอีกคนที่เธอพอจะพึ่งพาได้ ดวงตากลม โตที่หม่นแสงกลับมาเป็นประกายเรื่องรองด้วยความหวังอีกครั้งขณะ กดเบอร์โทร. หาเพื่อนสนิท แต่กลับไม่มีสัญญาณตอบรับจึงเปลี่ยน เป็นโทร. เข้าเบอร์บ้านแทน รอเพียงไม่นานก็มีเสียงดังขึ้น

“วันฉัตรชนนีโฮมสเตย์ สวัสดิ์คะ”

“สวัสดิ์คะ นิฉินะคะ”

“อ้าวคุณนิ สวัสดิ์คะ ไม่เจอกันนานเลย สบายดีไหมคะ” แม่บ้านวัยกลางคนเอ่ยทักทายเมื่อรู้ว่าปลายสายคือเพื่อนสนิทของ หลานสาวเจ้านาย

“นิสบายดีค่ะป้า” หญิงสาวตอบคำถามได้อย่างสนิทสนม ของอีกฝ่ายก่อนเข้าสู่จุดประสงค์ที่ต้องการ

“วิละคะ นิโทร. เข้าเครื่องแต่ไม่มีสัญญาณ ไม่รู้ว่าปิดเครื่อง หรือแบตหมด”

“คุณวิไม่อยู่หรือคะ ไปทำงานที่ญี่ปุ่น อีกหลายวันกว่าจะกลับ”

“หรือคะ”

“คุณฉวีมีอะไรหรือเปล่าคะ ผักป่าไว้ก็ได้ นะคะ เตียวคุณฉวีกลับมาป่าจะบอกให้”

“ไม่เป็นไรค่ะป่า ถ้าฉันเท่านี้อ่อนนะคะ สวัสดิ์ค่ะ” หญิงสาว ปฏิเสธความหวังดีของอีกฝ่าย คำตอบที่ได้รับทำให้เหล่าอบบางลูกลงด้วยความสิ้นหวังอีกครั้ง “ทำยังไงดีนะ”

“เป็นอะไรไปฉวีขา”

ชายหนุ่มลุกจากโซฟาที่นั่งอยู่ก้าวเข้ามาใกล้คนตัวเล็กที่เดินวนไปมา สีหน้าท่าทางเหมือนเพิ่งเจอปัญหาใหญ่สุดๆ ร้อนๆ ของหญิงสาว ทำให้เขาต้องเอ่ยปากถามด้วยความสงสัย แม้จะไม่เข้าใจภาษาที่แว่วมาเข้าสู่หูดังกล่าว แต่คนเซนส์ดีก็เดาได้ว่ามันไม่ใช่เรื่องเข้าใจผิดระหว่างเขากับเธออย่างแน่นอน

เมื่อครุวิินเซนโซโทร. ไปต่อว่าผู้ช่วยส่วนตัวที่ทำงานผิดพลาด โดยไม่สนใจว่าเวลาที่ประเทศอิตาลีจะแตกต่างกับประเทศไทยสักกี่ ชั่วโมง หรืออีกฝ่ายกำลังทำอะไรอยู่ และได้รับคำอธิบายว่าอัลฟอนโซ ได้คำแนะนำเรื่องบริษัทของหญิงสาวมาจากคนรู้จักของเพื่อนอีกทอดหนึ่ง

ผู้ช่วยส่วนตัวของเขาขอวางสายไปเพื่อตรวจสอบข้อมูลและโทร. กลับมารายงานว่าบุคคลนั้นเป็นเลขานุการส่วนตัวให้แก่นักธุรกิจหนุ่มใหญ่ที่เคยมาติดต่อธุรกิจในประเทศไทยและได้ทำการเจรจาธุรกิจลับกับหญิงสาวที่ถูกส่งตัวไปจนเกิดความเข้าใจผิด ดูเหมือนว่าทางบริษัทของฉวีขาจะไม่มีส่วนรู้เห็นและไม่รับรู้เรื่องที่เกิดขึ้นเลยแม้แต่น้อย เมื่ออัลฟอนโซติดต่อไปโดยบรรยายละเอียดขบข้อยทั้งหลาย ทางนั้นจึงส่งตัวฉวีขามาให้ โดยเข้าใจว่าเธอต้องการล่ามส่วนตัวแทนที่จะเป็นสาวเอสเคอร์ตเกรดเอ

หญิงสาวร่างเล็กเงยหน้ามองคนที่มายืนใกล้ตัวด้วยสีหน้าที่ปิดบังรอยแค้นเคียดไม่มิด เธอแม้มีริมฝีปากแน่นอย่างคนคิดไม่ตก ว่าควรจะทำอย่างไรกับเรื่องที่เกิดขึ้น ตอนนั้นวินเซนไขว้แล้วว่าเธอไม่ใช่คนที่เขาต้องการ ทว่าเธอต้องการเงินของเขาไปแก้ไขปัญหาคือคนที่คิดว่าพอจะพึ่งพาได้ก็มีเหตุขัดข้องกันทั้งคู่ นอกจากกรรวิภา กับเพื่อนสนิท หญิงสาวก็ไม่อยากรบกวนใครอีก แต่ดูเหมือนตอนนี้เธอหลังชนฝาเสียแล้ว

“ผมได้ยินคุณคุยเสียงดัง มีปัญหาอะไรเล่าให้ผมฟังได้นะ” ชายหนุ่มทอดเสียงอ่อนเมื่อเห็นหยาดน้ำเคลือบคลอในดวงตากลมโตของคนตรงหน้า

หญิงสาวพยักหน้ารับ ก้มลงมองมือตัวเองที่กำลังกำโทรศัพท์มือถือไว้นแน่น น้ำเสียงอบอุ่นนุ่มนวลที่ได้ยินทำให้เธอคิดว่า บางที...ถ้าเธอพูดความจริงออกไปเขาอาจพอให้ความช่วยเหลือได้ แต่อีกใจก็ไม่ต้องการให้ชายหนุ่มเข้าใจผิดว่าเธอมีอาชีพแฝงนอกเหนือไปจากการเป็นล่ามส่วนตัว

ถ้าเขาต้องการเพื่อนเที่ยว เธอก็ควรจะยกเลิกสัญญาซะ แต่มันจะส่งผลเสียต่อทั้งตัวเธอและบริษัท ซึ่งกำลังมีสถานะทางการเงินย่ำแย่

“พี่คงช่วยฉิไม่ได้ ขอโทษด้วยนะ ฉิเจอลูกค้าแล้วนี่ ลองคุยกับเขาดูสิ” คำพูดของกรรวิภาที่วาบเข้ามาในสมอองอีกครั้ง

ท่าทางเหมือนคนสับสนอยู่กับความคิดของตัวเอง ทำให้วินเซนโชตัดสันใจบอกความจริงให้หญิงสาวรับรู้

“มันเป็นความผิดพลาดของผู้ช่วยผมเอง เขาได้รับคำแนะนำเรื่องบริษัทของคุณมาอีกทอดหนึ่ง แต่สื่อสารไม่ตรงกันเล็กน้อยจึงเกิดความเข้าใจผิดขึ้น ไหนๆ เรื่องมันก็มาถึงขั้นนี้แล้ว ถ้าผมอยากจะจ้างคุณให้มาเป็นไกด์ส่วนตัวแทนหน้าที่ล่ามคุณจะว่ายังไงฉิชา”

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองคนตัวสูงเหมือนไม่เชื่อหูตัวเอง สิ่งที่ได้ยินเป็นเหมือนประกายแสงสว่างให้คนที่กำลังมืดมน เปรียบดัง ขอนไม้ลอยน้ำมาให้คนที่ใกล้จะจมได้ยึดเกาะเป็นที่พึ่งพิงสุดท้าย

แต่มันจะเป็นความจริงหรือไม่ ในเมื่อวินเซนโซก็บอกอยู่โต้งๆ ว่า สิ่งที่เขาต้องการคืออะไร ทว่าชายหนุ่มก็พูดอีกครั้งด้วยน้ำเสียงทุ้มทุ้ม น่าฟัง

“ผมเคยได้ยินมาว่าคนไทยน่ารัก อธิษาศัยดี และมีน้ำใจ คุณเป็นคนไทยคนเดียวในประเทศที่ผมรู้จัก และผมคงลำบากไม่น้อยถ้า ต้องอยู่ที่นี้ตามลำพังถึงสามสัปดาห์เพราะผมไม่เข้าใจภาษาไทยเลย”

สายตาก็ยังคงมองมาอย่างเคลือบแคลงทำให้ชายหนุ่มยกยิ้ม มุมปาก ก่อนจะเอ่ยต่อด้วยท่าที่สบายๆ

“ผมจะให้คำจำกัดความจากสัญญาเพิ่มอีกหนึ่งแสนถ้าคุณตกลง และนี่เป็นข้อตกลงระหว่างเราเท่านั้น ไม่เกี่ยวกับบริษัทของคุณเลย”

นิซาตุลลมหายใจเข้าลึก รู้สึกวิงเวียนขึ้นมาเกาะทันหันเมื่ออีกฝ่าย ยื่นข้อเสนออยู่ยวนใจ แต่เธอก็ยังไม่กล้ารับปาก เพราะความมือไวของ วินเซนโซเป็นเสมือนสัญญาณอันตรายที่เตือนว่าเธอจะต้องเจอกับ อะไรบ้างหากตอบตกลง

แววหวั่นไหวในดวงตาคู่สวยไม่อาจรอดพ้นดวงตาคมประดุจเสือ เจ้าเล่ห์ของชายหนุ่มไปได้ เขาซ่อนยิ้ม ตีหน้าเฉยเมื่อรับรู้ว่าคุณตรงหน้า กำลังลั้งเล ปฏิกริยาของเธอทำให้วินเซนโซเดาได้ไม่ยากกว่าปัญหาที่ หญิงสาวกำลังเผชิญสตรๆ ร้อนๆ มีแนวโน้มสูงที่จะเกี่ยวข้องกับเรื่องเงิน ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาถืออย่างเหลือเฟือ กลยุทธ์ทางธุรกิจจึงถูกจัดออกมาใช้ อย่างรวดเร็ว หลังจากหลอกล่อและหวานล่อมได้ผล จะต้องทำการต่อ รองและยื่นข้อเสนออยู่ยวนใจอย่างต่อเนื่อง เพื่อไม่ให้อีกฝ่ายมีเวลา คิดปฏิเสธ

“ถ้าคุณคิดว่ามันน้อยไป ผมเพิ่มให้อีกเป็นสองแสน...สองแสน

สำหรับสามสัปดาห์ ถึงจะไม่มากแต่มันก็ไม่น้อยนะ”

สองแสน!

เงินจำนวนนั้นอาจดูไม่มากนักในสายตาเขาแต่มันมหาศาลสำหรับเธอ นิชาหน้ามีดกับข้อเสนอละเอียดที่ออกจากปากหยักได้รูป ไม่คิดว่าเงินสองแสนบาทที่กำลังเป็นปัญหาจะลอยมาอยู่ตรงหน้าง่าย ๆ อย่างนี้ และมันกำลังรอให้เธอคว้าเอาไว้เพียงแค่เอ่ยปากตอบตกลงเท่านั้น

แม้จะรู้ว่าข้อตกลงนอกสัญญาไม่ใช่เรื่องที่ถูกต่อนัก แต่สำนึกผิดชอบในจิตใจกำลังต่อสู้กันอย่างดุเดือด และเธอเหมือนจะได้ยินเสียงกระซิบว่าให้ตอบ ‘ตกลงค่ะ’ ดังแว่วมาเข้าหู

วินเซนโซ่รู้สึกได้ถึงชัยชนะที่กำลังจะหล่นลงบนตัก มันให้ความรู้สึกถึงอำนาจ ความอึดอ้อม และความเหนือกว่า รวากับว่าตอนนี้เขาได้วางเหยื่อล่อให้กวางน้อยเข้ามาติดกับ อีกเพียงก้าวเดียว...แค่ก้าวเดียวเท่านั้น เธอก็จะยินยอมเข้ามาสู่เงื้อมมือพรานหนุ่มด้วยความเต็มใจ

“สามแสน...เพียงแค่คุณพยักหน้าแล้วผมจะโอนเงินเข้าบัญชีให้ รับรองว่าไม่เกินสิบนาที่เงินสองแสนจะเป็นของคุณทันที และอีกหนึ่งแสนจะตามมาเมื่อจบทริปนี้”

เธอแพ้นอกอย่างราบคาบ นางฟ้าฝ่ายดีในตัวเธอถูกสอยร่วงเมื่อชายหนุ่มส่งหมัดเด็ดมาเล่นงาน ข้อเสนอล้ำสุดของวินเซนโซ่ทำให้นิชาพยักหน้ารับเหมือนถูกสะกดจิตเมื่อใบหน้าหล่อเหลานั้นพยักขยับขึ้นลงช้าๆ รวากับชักจูงให้ทำตาม

เงินจำนวนนั้นจะช่วยน้องชายให้พ้นคุกได้และยังมีเหลือพอให้เก็บไว้เป็นทุนสำรองยามย้ายออกจากบ้านป่าอีกด้วย

กว่านิชาจะรู้ตัวก็ตอนที่บอกเลขบัญชีให้เขาไปเรียบร้อยแล้วหญิงสาวยื่นอึ้งมองตามแผ่นหลังกว้างอย่างไร้คำพูด และเพียงไม่ถึง

สิบนาที่อย่างที่วินเซนโซ่รับปาก ชายหนุ่มก็หันกลับมาอีกครั้งพร้อมรอยยิ้มกระซางใจ

“เงินสองแสนบาทเข้าบัญชีคุณเรียบร้อยแล้ว ที่นี่เรามาทำข้อตกลงกัน ระหว่างที่ผมอยู่ในเมืองไทยคุณจะต้องเป็นไกด์นำเที่ยวส่วนตัวให้ผม โดยผมจะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่เกิดขึ้น คุณไม่ต้องควักกระเป๋าแม้แต่บาทเดียว ตกลงไหม”

“คะ” นิซารับคำโดยไม่ทันคิด ความดีใจที่ปัญหาถูกแก้ไขลุล่วงทำให้ความเฉลียวลดลงไปกว่าครึ่ง “ขอตัวสักครู่คะ ฉันมีเรื่องเร่งด่วนต้องจัดการ”

“โอเค”

วินเซนโซ่รับคำและปล่อยให้เธอได้ทำตามที่ต้องการ รวบรวมหาที่ให้หลัง หญิงสาวก็กลับมานั่งตรงข้ามคนตัวสูงที่ทรุดตัวลงนั่งที่โซฟาตัวเดิมอีกครั้ง แผ่นหลังภายใต้เข็มขัดพาสเทลยึดตรงด้วยท่าทางของคนที่พักผ่อนรับฟังเงื่อนไขจากนายจ้างชั่วคราว ผู้เป็นเหมือนเทวดาซึ่งยื่นข้อเสนอได้อย่างพอเหมาะพอเจาะ ผิดกับอีกคนที่นั่งเอนหลังฟังพนักงานประสานปลายนิ้วหลวมๆ เคาะนิ้วซึ่งเป็นจังหวะด้วยท่าที่สบายๆ

“เงื่อนไขเดียวที่คุณจะต้องทำตามอย่างเคร่งครัดคือตามใจผมไม่อย่างนั้นถือว่าสัญญานี้ยกเลิก และคุณจะต้องชดใช้ค่าผิดสัญญาเป็นจำนวนเงินสามเท่าของที่ได้ตกลงกันไว้แล้ว พร้อมดอกเบี้ยตามกฎหมาย”

“สามเท่า!” นิซาอุทานลั่น รู้สึกเหมือนแก้วหูลั่นเบรียะขึ้นมาจับปล้น

สามเท่าของสามแสนก็เท่ากับเก้าแสน! แถมยังมีดอกเบี้ยอีกต่างหาก

แม่เจ้า...เธอจะต้องทำงานอีกกี่สิบปีกันกว่าจะเก็บเงินได้ขนาดนั้น ภาพลักษณะเทพบุตรผู้ใจดีที่ปรากฏกายเพื่อช่วยเหลือคนตกยาก

หายวับไปกับตา เหลือเพียงจอมมารโบหน้าหล่อเหลากระซอกใจที่นึ่ง
ยิ้มกริ่มอยู่ฝั่งตรงข้ามเท่านั้น

หญิงสาวกัศรากรอดและกำหมัดแน่น ดูเหมือนเธอจะเสียผู้
คนเจ้าเล่ห์เพราะความงกและความจนตรอกเสียแล้ว ตอนนี่ต่อให้
อยากบอกยกเลิกสัญญาแค่ไหนก็ทำไม่ได้ เพราะก่อนหน้านี้จะ
มานั่งคุยกับเขา เธอเพิ่งโอนเงินให้ป่าไปด้วยความเป็นห่วงสวัสดิภาพ
ของน้องชายเพียงคนเดียว และเมื่อนงนภัสได้เงินไปแล้ว รับรองเลยว่า
การได้คืนมีความเป็นไปได้ต่ำพอๆ กับการจัดเนื้อออกจากปากเสือ
หิวโซเลยทีเดียว

นี่สินะที่โบราณบอกว่าคนฉลาดต้องรู้จักเสียว ไม่อย่างนั้น
ก็จะกลายเป็นคนโง่เสียรู้ผู้อื่นได้ง่ายๆ

“ถ้าอย่างนั้น รับปากได้ไหมคะว่าฉันจะไม่ใช้สาวเอสคอร์ตของ
คุณ” นิชากลั่นใจเอ่ยตรงประเด็น ไม่มีประโยชน์ที่จะมานั่งพูดอ้อมค้อม
อีกแล้วเมื่อเรื่องดำเนินมาถึงขั้นนี้ เธอไม่อาจหันหลังกลับไปได้อีก
ทางเดียวที่เหลืออยู่คือต้องเดินหน้าเท่านั้น

“โอเค” ชายหนุ่มรับคำง่ายตาย จนได้รับรอยยิ้มสวยจากคน
ตัวเล็ก

วินเซนโซไม่จำเป็นต้องใช้เงินก็มีสาวสวยมากมายพร้อมยอม
พลีกายให้อยู่แล้ว และเป้าหมายใดที่นายพรานหนุ่มเลือกไว้ก็ไม่เคย
รอดจากเงื้อมมือไปได้สักราย แล้วกวางน้อยอ่อนด้อยประสบการณ์
อย่างนิชาจะทนทานต่อเสน่ห์และพลังแห่งบุรุษเพศที่เขาได้อยู่อย่าง
เต็มเปี่ยมได้อย่างไร ในเมื่อแค่จูบก็ยังไม่ประสา และเพียงแค่ว่าเนื้อ
ต้องตัวนิดๆ หน้อยๆ ก็ลั่นสะท้านเป็นลูกนกเป็ยกฝน

หญิงสาวมองร่องรอยพึงพอใจบนใบหน้าอย่างร้อนๆ หนาวๆ
รอยยิ้มที่ระดับบนริมฝีปากบางครั้งอาจจางลงเมื่อคิดได้ว่าเขาคือ
นักธุรกิจหนุ่มที่เชี่ยวชาญเชิงเล่ห์ เพียงแค่ไม่นานวินเซนโซก็กล่อมให้

เธอทำตามที่เขาต้องการได้อย่างไม่ยากเย็นและล้มความตั้งใจเดิมไปหมดสิ้น ดูเหมือนว่าตลอดสามสัปดาห์ต่อจากนี้เธอจะต้องใช้ไหวพริบและปฏิภาณที่มีอยู่ทั้งหมดเพื่อเอาตัวรอดจากดวงตาเจ้าเสน่ห์ริมฝีปากร้ายกาจ และมีมือใหญ่ที่ฝ่าवर้อนคู่นั้น ซึ่งดูจะเป็นเรื่องยากลำบากเหลือเกิน

เพียงแค่คิดถึงประสบการณ์ความไหวที่เพิ่งเคยพบเจอเป็นครั้งแรกในชีวิต ก็ทำให้รู้สึกปั่นป่วนในท้องและวูบวาบไปทั่วกายสาว ‘หวังว่าคงไม่ได้เพิ่งทำสัญญากับซาตานไปหรอกนะยัยณิชา’

วินเซนโซมองหญิงสาวร่างเล็กที่ทอดสายตาออกไปนอกหน้าต่างรดด้วยใบหน้ายิ้มๆ ท่าทางตื่นเต็นเหมือนเด็กของเธอที่เผลอแสดงออกมาทำให้ชายหนุ่มอดเอ็นดูไม่ได้ ผ่านไปราวครึ่งชั่วโมงรถลีมูซีนสีดำคันหรูที่ทางโรงแรมส่งไปรับถึงสนามบินก็แล่นมาจอดหน้าอาคารหลังหนึ่งซึ่งตกแต่งภายในอย่างสวยงาม

พนักงานออกมาต้อนรับด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสพร้อมเครื่องดื่มต้อนรับเป็นน้ำใบเตยหอมเย็นสีเขียวอ่อนในแก้วเซรามิกกับผ้าเย็นช่วยดับกระหายและสร้างความสดชื่นได้เป็นอย่างดี หลังจากการเช็กอินผ่านไปอย่างรวดเร็วโดยมีชายหนุ่มเป็นคนจัดการทั้งหมด ทั้งคู่ก็นั่งรถยนต์คันเล็กแบบที่เรียกว่ารถซูบารุของทางโรงแรมเพื่อไปยังส่วนที่พัก ซึ่งอยู่ห่างออกไปบนเนินเขา

ณิชายังคงมีประกายวิบวาวในดวงตาและไม่รู้ตัวว่าแก้มที่แดงปลั่งเพราะอากาศร้อนบวกกับความตื่นเต็น ทำให้ดวงตาสีเฮเซลที่ซ่อนอยู่ภายใต้แว่นกันแดดพร่าพร่างด้วยความรู้สึกบางอย่าง

เมื่อมาถึงห้องพัก พนักงานก็อธิบายวิธีการใช้ข้าวของต่างๆ ภายในห้องอย่างคล่องแคล่ว ตอนนี่เองที่รอยยิ้มบนริมฝีปากบางจางหายไป เพราะแม้ห้องพักจะแบ่งโซนการใช้งานเป็นสองส่วน

มีเครื่องใช้ไฟฟ้าอำนวยความสะดวกสบายครบครัน และตกแต่งด้วยเครื่องเรือนหรูหรา แต่กลับมีเพียงห้องนอนเดียวเตียงเดียวเท่านั้น

หลังจากพนักงานออกไปแล้ว หญิงสาวก็หันมาหาคนตัวสูงที่กำลังเดินไปยังบานประตูกระจกกรอบไม้ ซึ่งเปิดกว้างสู่สระว่ายน้ำสีฟ้าใสขนาดย่อม ไกลออกไปคือทะเลสีเขียวอมฟ้าสะท้อนแสงแดด เป็นประกายสวยงาม โดยมีเกาะน้อยใหญ่และปูยเมฆขาวบนท้องฟ้าสีครามเป็นฉากหลัง

“เซญูร์อัลวิซิโอ”

“หือ ว่ายังไง” วินเซนโซหันกลับมาตามเสียงเรียก มองคนตัวเล็กที่ยืนกำสายกระเป๋าสะพายอย่างแปลกใจ

“คุณไม่ได้จองห้องพักเพิ่มให้ฉันเหรอคะ” หญิงสาวข่มความขุ่นใจที่เริ่มก่อตัวขึ้นอีกครั้ง เอ่ยด้วยน้ำเสียงสุภาพเรียบร้อย

“เปล่า”

“แต่ที่นี่มีห้องนอนแค่ห้องเดียว”

“แล้วยังไง” ชายหนุ่มถามซ้ำเหมือนไม่เข้าใจว่าเธอมีปัญหาอะไรกับห้องพักสุดหรูแห่งนี้

“แล้วฉันจะนอนที่ไหนล่ะ”

“ก็ห้องนี้แหละ” เขาบอกง่ายๆ พลางชี้ไปที่เตียงขนาดคิงไซส์ที่ถูกจัดแต่งอย่างเป็นระเบียบสวยงาม

“จะให้ฉันนอนเตียงเดียวกับคุณเหรอ ไม่เอานะ” นิซาอุทานเสียงสูงก่อนปฏิเสธทันที ในวันเมื่อคุยกันแล้วว่าเธอไม่ใช่สาวเอสคอร์ต ก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องนอนเตียงเดียวกับเขา

เรื่องอะไรเธอจะยอมนอนร่วมเตียงกับซาตานที่มีใบหน้าหล่อเหลา ดวงตาคมกริบ และมีอุปถัมภ์เป็นอาวุธร้ายกาจ ถ้าเป็นแบบนั้นก็ไม่ต่างอะไรกับการเอาตัวเองใส่พานเสนอให้เขาน่ะสิ

“ข้อแรก ต่อไปนี้เรียกผมว่าวินเซนโซหรือวินซ์ ไม่ต้องเรียก

เซญูอรัลลิวชิโออีก ข้อสอง คุณต้องนอนเตียงเดียวกับผม เพราะผม
ไม่อนุญาตให้คุณนอนบนพื้น บนโซฟา หรือหนีไปนอนที่เรือนพักผ่อน
ข้อสาม มันคือความต้องการของผมที่คุณต้องตามใจเพราะเราตกลง
กันแล้ว”

ชายหนุ่มร่ายยาว ไม่สนใจคนที่อ้าปากค้าง ทำตาโตเหมือน
ไม่ยอมเชื่อสิ่งที่ได้ยิน

“ข้อสี่ ถ้าคุณจะยกเลิกสัญญาที่จ่ายมาซะ แก้วแสนบาทถ้วน
ภายในวันนี้ ผมไม่คิดดอกเบี้ยด้วยนะ และข้อห้า ถ้าคุณคิดจะเบี้ยว
สัญญา ผมมีคลิปเสียงสนทนาที่เราตกลงกันได้เป็นหลักฐาน”

เขาหยุดไปครู่หนึ่งเพื่อให้ทุกถ้อยคำซึมลึกเข้าไปในสมองและ
ความรู้สึกของอีกฝ่าย ก่อนยิ้มมุมปากอย่างเจ้าเล่ห์ แล้วยื่นข้อเสนอ
ที่เห็นชัดว่าเสแสร้งแก้งัย

“อืม มาคิดดูอีกที ถ้าคุณไม่สะดวกใจที่จะนอนเตียงเดียวกับ
ผมและอยากเปิดห้องพักเพิ่มก็ตามใจนะ แต่ขอบอกไว้ก่อนว่าผมจะ
ไม่จ่ายในส่วนนั้นให้ เพราะไม่อยู่ในข่ายที่ผมจำเป็นจะต้องจ่าย”

หญิงสาวกำสายกระเป๋าสะพายแน่นเข้าจนแทบแหลกละเอียด
เถียงอะไรไม่ออก ได้แต่ทำปากพะงาบๆ เหมือนปลาขาดน้ำอยู่อย่างนั้น
แน่ใจแล้วว่าเธอไม่ได้ทำสัญญากับซาตานแต่ทำสัญญากับ ‘จอม
ซาตานเขียวลากดิน’ ต่างหาก และนั่นทำให้เธอต้องหลับตาลง แม้
ปากแล้วสุดลมหายใจลึกยาวเพื่อตั้งสติ

เธอเกือบหลุดเสียงกรี๊ดออกไปแล้วและได้แต่กันว่าตัวเองที่
พลาดมากถึงขนาดไม่รู้เลยว่าเขาแอบบันทึกเสียงเก็บไว้ สิ่งทีวีนเซนโซ
พูดมาทำให้หญิงสาวมั่นใจเกินร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าที่เธอคิดว่าเขาร้ายกาจ
นั้นไม่ผิดเลยแม้แต่นิดเดียว

“ฉันไม่เชื่อหรอกว่าคุณมีคลิปเสียงอะไรนั้น” ณิชชาขีดหน้าบอก
อีกฝ่าย แม้จะรู้ว่าเสียเปรียบเต็มประตู แต่เธอก็พยายามดิ้นรนหา

ทางรอดให้ตัวเอง

“ก็แล้วแต่คุณจะคิด” ชายหนุ่มยักษ์ใหญ่เหมือนไม่ใส่ใจอีกต่อไป ดวงตาสีเขียวที่ถูกแว่นกันแดดบดบังฉายแววรีนรมย์เมื่อเห็นว่าหญิงสาวไม่ยอมจมนุ่มง่ามๆ “ตัดสินใจเอาเองก็แล้วกันว่า จะเลือกทางไหน ผมจะเข้าห้องน้ำสักหน่อยแล้วจะออกมาฟังคำตอบ”

วินเซนโซแสสร้งเดินผ่านคนที่ยืนหน้าตึ๊ง หยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองวางไว้บนโต๊ะด้วยยาว ถอดแว่นกันแดดวางเคียงคู่กันแล้วเข้าห้องน้ำไป

ณิชาเข็นรถจนได้ยินเสียงปิดประตูห้องน้ำดังคลิกก็รีบคว้าเครื่อง-มือสื่อสารรุ่นล่าสุดมาอย่างรวดเร็ว หัวใจดวงน้อยเต้นกระหน่ำด้วยความรู้สึกหลากหลายปะปนกัน ทั้งลุ้นเฉียว ตื่นเต้น และเหนือสิ่งอื่นใดคือรู้สึกผิดที่ยุ่งเกี่ยวกับสิ่งของของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต

แม้หญิงสาวจะรู้ว่าสิ่งที่พันนาการเธอไว้ในตอนนี้ไม่ใช่คลิปเสียงแต่เป็นสำเนาในจิตใจที่เธอจะรู้สึกผิดมากหากซึ่งหนีไปตั้งๆ รวมถึงความรู้สึกติดค้างบุญคุณที่มีให้จอมซาดานเจี้ยวลากดิน หากสัญญาปากเปล่าแบบนั้นไม่มีหลักฐานน่าจะเป็นผลดีในทางกฎหมายมากกว่ากรณีที่เขานึกอยากจะฟ้องร้องเอาเงินคืนขึ้นมาถ้าเธอทำอะไรไม่ถูกใจ

โชคเข้าข้างหญิงสาวที่ชายหนุ่มไม่ได้ใส่รหัสล็อกเครื่องไว้ เธอจึงรีบหาคlipเสียงที่วินเซนโซอ้างว่ามีอย่างร้อนใจโดยหวังว่าจะลบมันทิ้งไปก่อนที่จะออกมาจากห้องน้ำ แต่ณิชาไม่รู้เลยว่าอันที่จริงเขาจงใจปลดล็อกรหัสก่อนที่จะวางมันลงบนโต๊ะแล้วเข้าไปยืนกอดอกฟังประตูเฉยๆ เพื่อรอเวลา ความลนลานกลัวว่าเจ้าของโทรศัพท์มือถือเครื่องหรูจะออกมาก่อน ทำให้เธอไม่ทันสังเกตว่าไม่มีเสียงใดๆ เกิดตลอดออกมาจากห้องน้ำเลย

เมื่อนับหนึ่งถึงสี่สิบครบแล้ว วินเซนโซก็ค่อยๆ หมุนลูกบิดเปิดประตูโดยพยายามไม่ให้เกิดเสียงดังขึ้น ริมฝีปากหยักยกยิ้มเมื่อเห็นว่า

ทุกอย่างเป็นไปตามคาด เขาเดินด้วยฝีเท้าเบากริบคุดแมวย่องเข้าไป
ใกล้คนที่กำลังก้มหน้าก้มตา

“อะแฮ่ม!”

เสียงที่ตั้งขึ้นจากทางด้านหลังทำให้คนที่กำลังง่วนอยู่กับการ
หาคลิปเสียงสะดุ้งเฮือก เธอหมุนตัวกลับไปเผชิญหน้าอีกฝ่ายโดยซ่อน
สองมือที่ถือสิ่งของส่วนตัวของเขาไว้ด้านหลัง ดวงหน้าหวานซีดลง
เล็กน้อย แต่ก็ยังทำใจกล้าสบตาอีกฝ่ายอย่างไม่ยอมหลบ

“คุณกำลังทำอะไร”

“เปล่าสักหน่อย”

วินเซนโซซอณั่ม การปฏิเสธรอย่างรวดเร็วเกินไปของเธอทำให้
เขารู้ว่านิชากำลังโกหก อีกทั้งการกะพริบตาถี่ๆ นั่นก็ฟ้องว่าเจ้าตัวกำลัง
ตื่นเต้นตกประหม่ากับสถานการณ์ในตอนนี้อย่างไร ชายหนุ่มแบมือไปตรงหน้า
แต่คนตัวเล็กก็ยังคงทำสีหน้าเหมือนไม่รู้เรื่องราวอะไรตามเดิม

“อะไรคะ คุณจะเอาอะไร”

“มือถือผม”

“มือถือคุณจะมาอยู่ที่ฉันได้อย่างไร” นิชาสวนกลับ สองมือที่กำ
โทรศัพท์มือถือไว้ด้านหลังสั้นน้อยๆ ด้วยความเครียด พยายามหาทาง
บ่ายเบี่ยงความสนใจของชายหนุ่มเพื่อที่จะได้ฉวยโอกาสเอามันไปวาง
ที่เดิม โดยหวังว่าเขาจะไม่ทันสังเกตเห็น

“คุณเอาเข้าห้องน้ำไปด้วยหรือเปล่า อาจจะวางลิ้มไว้ข้างอ่าง
ล้างมือหรือบนถังชักโครกก็ได้ ลองเข้าไปดูก่อนสิคะ”

“หรือ” วินเซนโซเล็กคิ้ว มองคนยืนกรานกระต่ายขาเดียวอย่าง
ขบขันกึ่งมันเขี้ยว

ถ้าไม่จับได้คาหนังคาเขา เธอคงไม่ยอมรับสินะ...

“หันไปดูด้านหลังคุณสิ”

หญิงสาวมองใบหน้าที่พยักพยิตไปด้านหลังก่อนจะเหลียวมอง

ตาม กระจกเงาบานใหญ่สะท้อนภาพชายหนุ่มที่ยืนกอดอกกับตัวเธอ ที่สองแขนโพลไปด้านหลัง และสิ่งที่เขาต้องการก็อยู่ในมือเธอเสียด้วย

นิชาน้ำเสียเมื่อหลักฐานมัดตัวแน่นหนา ไม่มีทางจะแก้ตัวใดๆ ได้อีกจึงยอมส่งโทรศัพท์มือถือเครื่องบางคืนให้เจ้าของแต่โดยดี เธอกักริมฝีปากด้วยความเจ็บใจ ก่อนจะเหิดหน้าขึ้นอย่างไม่ยอมแพ้

“คุณโกหกฉัน ในนั้นไม่มีคลิปเสียงอะไรสักหน่อย”

“ผมเก็บไว้ในไฟล์ซ่อน คุณหาไม่เจอหรอก” วินเซนโซบอกอย่าง อารมณ์ดี ภูมิใจในความดีร้ายของอีกฝ่ายอย่างน่าประหลาด นิชานำทำให้เขายิ้มได้ทั้งๆ ที่เรอกำลังอารมณ์ขุ่นจนแก้มแดง “ตกลงว่ายังไง หีม?”

ทั้งคู่ต่างรู้ว่าต่อให้เป็นห้องที่กระจกที่ที่สุดและไม่ใช่ช่วงไฮซีซั่น ก็ตามที แต่ราคาห้องพักของโรงแรมแห่งนี้เรียกได้ว่าแพงหูดับ แล้ว นิชานจะทำอะไรได้นอกจากเอ่ยปากว่า...

“ตกลงค่ะ”

“ตกลงเรื่องอะไร นอนเตียงเดียวกับผมหรือจะไปเปิดห้องใหม่” ชายหนุ่มถามยียวนทั้งที่รู้คำตอบดี

“ฉัน...จะนอนที่นั่นค่ะ”

คนไร้ทางเลือกกั๊ดพันกรอดก่อนจะตอบ แต่เธอกระดากปาก เกินกว่าจะเอ่ยออกมาว่ายอมนอนเตียงเดียวกับผู้ชายที่เพิ่งเจอหน้ากันไม่ถึงสามชั่วโมง จึงใช้ถ้อยคำเลี่ยงไป ซึ่งคนเสนอลูกเลือกก็พอใจแล้ว เพราะมันมีความหมายไม่ต่างกัน

ไ้เรื่องคลิปส่งคลิปเสียงอะไรนั้นความจริงไม่มีหรอก แต่เขาไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องบอกให้หญิงสาวร่างเล็กตรงหน้ารู้แน่ๆ จริงไหม ปล่อยให้เข้าใจว่าเขามีหลักฐานเล่นงานเธอนะดีแล้ว จะได้ว่านอนสอนง่ายเป็นลูกไก่ เป็นแฮมสเตอร์ตัวน้อยในกำมือใหญ่ๆ ของเขาแต่โดยดี

“เอาเสื้อผ้าไปเก็บแล้วเปลี่ยนชุดซะ เลือกที่ดูเหมือนมาเที่ยว

หน่อยนะ ผมไม่อยากอยู่กับครูสอนพิเศษตลอดเวลา เห็นแล้วอารมณ์
มันเหี่ยวเฉาพิลึก”

คำพูดต่อมาของวินเซนโซทำให้ณิชาคิ้วกระตุก เขาช่างปากคอ
เราะรอยเหมือนใบมีดผ่าตัดจนเธออยากกรีดอีกรอบ แต่หนทางจน
ตรอกทำให้หญิงสาวต้องข่มความขุ่นเคืองและเอ่ยเสียงเรียบ หากยัง
คอแข็งหน้าตึง

“ฉันไม่ได้เตรียมชุดเที่ยวมาด้วยหรอกค่ะเพราะฉันมาทำงาน
ชุดที่เตรียมมาก็ประมาณนี้ทั้งนั้น”

“ไหนดูหน่อยซิ”

ชายหนุ่มพูดแล้วก้าวยาวๆ ตรงไปที่กระเป๋าเดินทางใบใหญ่สีชมพู
สดใส ก่อนจะรูดซิปเปิดออกอย่างรวดเร็วโดยไม่สนใจเสียงไว้วาง
จากเจ้าของ เขาหยิบเสื้อผ้านี่ที่หญิงสาวพับเป็นระเบียบเรียบร้อยสะบัด
ออกดูที่ละชิ้นอย่างรวดเร็ว ก่อนจะแยกเป็นสองกอง

“นี่ไม่ นี่โอเค นี่ไม่ ไม่ โอเค ไม่ ไม่...”

ณิชาคาดค้ำกับการกระทำอู้อาจของคนตัวใหญ่จนลืมนึกเข้าไป
ขัดขวาง แต่แล้วใบหน้าที่แดงช้ำเมื่อเขากำลังจะเด้งหนีบกางเกงใน
ผ้าฝ้ายเนื้อนุ่ม เธอถลาเข้าไปคว้าไว้พร้อมกับโกยชุดชั้นในทั้งหมดไว้
ในอ้อมแขน เบี่ยงตัวหนีด้วยความโกรธปนอับอาย

“อย่ามายุ่งกับเสื้อผ้านะ!”

วินเซนโซเลิกคิ้วมองท่าทางของคนตัวเล็กที่ดูแล้วชวนให้นึกถึง
แม่ไก่กำลังโกรธจนตัวพอง ซึ่งไม่ได้น่ากลัวเลยแม้แต่น้อย ดวงตาสี
เฮเซลพราวระยับด้วยความขบขัน ก่อนจะมองเสื้อผ้านี่ที่เขาตัดสินใจแล้ว
ว่าตัวไหนผ่านบ้าง ซึ่งมันมีน้อยมากจนชายหนุ่มเอ่ยปากอีกครั้ง

“เอาเสื้อผ้าพวกนี้ไปเก็บเข้าตู้ซะ ที่คุณถืออยู่นั้นด้วย แล้วออกไป
ข้างนอกกับผม”

“จะไปไหนคะ” นิชายังไม่ขยับ มองกองเสื้อผ้ายับย่นที่เธอ

อุตสาหกรรมจัดมาเป็นอย่างดีด้วยสายตาไม่พอใจ

“ผมจะพาคุณไปซื้อเสื้อผ้าใหม่ พวกที่ใช้ไม่ได้นั่นกองไว้เช่นนั้นแหละ เดี่ยวผมจะบอกให้แม่บ้านมาเก็บไปทิ้ง”

“ไม่ได้นะ! คุณไม่มีสิทธิ์ทำแบบนี้” หญิงสาวค้านเสียงดังก่อนจะเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงอ่อนลงเมื่อรู้สึกได้ถึงความไม่พอใจที่แม่ชานออกมาจากคนฟัง “เสื้อผ้าพวกนั้นเป็นของฉันและมันยังใช้ได้ดี กรุณาอย่าทิ้งเลยคะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็เก็บเข้ากระเป๋าทิ้งซะ อย่าใส่ให้ผมเห็น ไม่อย่างนั้นผมจะทิ้งทั้งหมด” วินเซนโซบอกเสียงเข้มอย่างหนักแน่นได้ ทั้งที่เขาบอกว่าจะพาไปซื้อของใหม่แต่เธอก็ยังหวงของเก่าอยู่ได้ เกิดมาไม่เคยเจอผู้หญิงอย่างนี้มาก่อนเลยจริงๆ

“คะ”

ณิชาตอบรับอย่างจำใจก่อนจะทำตามที่เขาบอกอย่างรวดเร็ว เสื้อผ้าที่ชายหนุ่มบอกว่าผ่านมีเพียงกางเกงขาสั้นสองตัว เสื้อกล้ามสีดำ และเสื้อผ้าซีฟองตัวใหญ่สีสดใสที่เธอติดมาเมื่อวันไหนมีเวลาเป็นส่วนตัวบ้างจะได้หยิบมาใส่เท่านั้น ส่วนเสื้อผ้าที่เตรียมมาสำหรับการทำงานและชุดใส่ไปงานเลี้ยงถูกแยกออกมากองพะเนินอยู่ในกลุ่มที่ ‘ไม่ผ่าน’ แม้แต่ชุดนอนผ้าลึกลับโปรดยังถูกจัดอยู่ในกลุ่มเดียวกัน

“เรียบร้อยแล้วคะ” หญิงสาวหันมาบอกเมื่อทุกอย่างเสร็จสิ้น

“อาของผมเข้าตู้ด้วยสิ” ชายหนุ่มบอกด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย

“คะ...”

“มันอยู่ในเงื่อนขาที่คุณต้องตามใจผม”

วินเซนโซพูดสวนขึ้นก่อนที่ณิชาจะได้เอ่ยปากโต้แย้ง สิ่งที่เขาทำได้คือกำมือแน่นก่อนจะจัดการตามที่เขาบอกด้วยความเร็วที่มากกว่าเดิมโดยไม่เห็นสายตาระยิบระยับอย่างขบขันของคนที่มีมองอยู่

เมื่อหญิงสาวหันกลับมาอีกครั้งหลังงานเสร็จสิ้น ชายหนุ่มก็

ลุกขึ้นจากขอบเตียงที่นั่งอยู่แล้วเดินไปโทรศัพท์เรียกใช้บริการรถรับส่ง
ของทางโรงแรม ก่อนจะหันมาหาคนที่ยื่นหน้าดูม บอกด้วยน้ำเสียง
สบายอกสบายใจ

“อ้อ...จะบอกให้รู้ไว้ว่าตลอดเวลาที่เราอยู่ด้วยกัน คุณจะต้อง
นอนเตียงเดียวกับผมทุกคืน ถ้าเช้าวันไหนที่ตื่นมาแล้วไม่เห็นคุณอยู่
บนเตียง ผมจะถือว่าคุณผิดสัญญาะณิชา ไปกันเถอะ รถคงมารอ
แล้วละ”